

ECUMENISMUL

în întrebări și răspunsuri
pe înțelesul tuturor

Ierom. Visarion Moldoveanu

ECUMENISMUL

în întrebări și răspunsuri
pe înțelesul tuturor

Ierom. Visarion Moldoveanu

*o parte lămuritoare
asupra învățăturii de credință
creștin - ortodoxă*

www.mirem.ro

ISBN 978-973-1902-01-2

© Editura **VICOVIA**
Bacău
2008

Mulțumim

Prea Cucernicului Părinte Theodoros Zisis, prodecan al Facultății de Teologie Ortodoxă din Tesalonic, pentru bunăvoința de a ne acorda dreptul și binecuvântarea publicării acestei lucrări apologetice, spre slava Bisericii Ortodoxe de pretutindenii.

PRECUVÂNTARE

Trăim într-un veac îngenuncheat de progres și democrație, în care Hristos se transformă și Creștinismul se liberalizează urmând îndeaproape patimile omului acestei lumi. Răsar din ce în ce mai mulți creștini atrași de „virtuțile” pluralismului, fascinați de unionismul religios și binele umanist. Iubirea, adevărul, libertatea își pierd însemnătatea și raportarea ființială la Hristos, devenind doar cuvinte ce înzorzonează grandioase formulări propagandistice.

Cele ale lui Hristos se emancipează, evoluează, se integrează, altminteri sunt renegate, condamnate la non-existență,

nerecunoscute drept valori, adevăruri sau norme. Creștinismul nu mai este adevărul răstignit al lui Hristos, „vechea” credință a Apostolilor, ci un „bun comun” modelat după plăcerea mulțimilor, astăzi instituționalizat, legiferat și centralizat de către organizația ecumenistă.

Pornind de la această alianță de durată cu ereticii, nemaîntâlnită în istoria Bisericii, s-a ajuns la o asemenea alienare și orbire a reprezentanților ortodocși, încât teologi și clerici au semnat cu ușurință hotărâri ale dialogurilor, în care învățătura de credință a Apostolilor și a Sfinților Părinți este retâlcuită astfel încât erezia să arate ca adevăr, ereticii să fie considerați ortodocși, iar „botezul și tainele” lor să fie recunoscute ca valide. Astfel, cu pași mici, se înaintează *de la rugăciunile în comun spre împărtășirea din același potir (intercomuniune)*.

Sub nici un chip, nimeni să nu creadă că mărturisirea și propovăduirea Ortodoxiei poate începe prin trădarea credinței. Însă vedem cum în ultimul veac, ecumeniștii ortodocși nu au reușit să aducă nici un neortodox la credința ortodoxă. Dimpotrivă, au loc masive convertiri ale ortodocșilor la ecumenism, în pofida ideii cum că „*toți ar trebui să rămână fideli propriilor credințe*”, în vederea așteptatei uniri a „bisericii”. Se cunosc episcopi din diaspora care au respins pe neortodocșii ce doreau să se boteze în Biserica Ortodoxă.

Atunci, pe ce se bazează și unde se găsește mult-numita „mărturisire a credinței Ortodoxe” în ecumenism, când în loc să mărturisim adevărul, ne facem părtași la erezie și amăgire?

Este cu neputință să existe vreo unire bisericească acolo unde nu este unitate întru sfințenie și adevăr. Fără dreaptă credință, nimeni nu poate să pretindă că este părtaș harului Sfântului Duh, coborât la Cincizecime. Unitatea creștinilor, atât de prețioasă Bisericii, nu poate fi împlinită decât prin alăturarea neortodocșilor la întregul și plinătatea credinței apostolice. *Unimea creștină* n-ar putea fi rodul unor compromisuri și eforturi născute dintr-o râvnă omenească, spre înfrățirea unor oameni care nu dau două parale pe învățătura încredințată Bisericii.

Atâta timp cât ecumenismul este confundat cu Creștinismul și pare „ortodoxie” pentru ortodocși, puțini vor vedea aici o dragoste prefăcută care „îmbrățișează” Biserica pentru a o sufoca, asemenea unei buruieni care stoarce seva trunchiului pe care se ridică.

Dacă ecumeniștii ar declara mâine, pe față, că nu recunosc Biserica și cele ale Ortodoxiei, majoritatea ortodocșilor nu ar fi prea afectată, deoarece ar vedea acest lucru ca pe nașterea unei noi și banale secte. Să nu înțelegem greșit: oamenii sunt liberi să-și întemeieze câte *ecumenisme* doresc sau să creadă în ce zei vor, dar să nu confunde sau să amestece „ismele” cu

Creștinismul, zeii cu Hristos, adunările cu Biserica.

Fiindcă singură Biserica învață că orice „*lucrare a dragostei*”, care aduce în final pierderea mântuirii sufletului, nu este de la Hristos, ci de la diavol. Despre acestea, Sfântul Ioan Gură de Aur povățuiește: „*De vei vedea vreodată dragostea prigonită, nu-i da crezare în locul adevărului, ci te împotrivește cu bărbăție până la moarte [...] nu trăda adevărul nicidecum?*”¹. Și adaugă cu tărie: „*Nu primi nici o învățătură de rea-credință din pricina dragostei*”².

Această cârtică a fost scrisă pentru toți creștinii ortodocși care vor să afle adevărul despre falsa și adevărata iubire, despre pace, reconciliere, toleranță, comuniune; despre așazisele tradiției, doctrine, patrimoniului și valori „comune”; despre cine este adevăratul Dumnezeu și care sunt locașurile unde este cinstit după dreapta credință și buna-cuviință; despre ce ne „unește” și ce ne desparte pe noi, ortodocșii, de toți ceilalți oameni religioși ori nu; despre ce și cât avem dreptul să păstrăm ori să cedăm din credința Sfinților noștri; datorită căror motive primim dialogul, dar refuzăm a fi în comuniune cu credincioșii altor religii sau creștinisme, spre a noastră înțeleptire, «*ca să nu mai fim copii duși de valuri, purtați încoace și încolo*

¹ Sfântul Ioan Gură de Aur, **Epistola Sfântului Apostol Pavel către Romani**, Omilia 22, versetul 18, PG 60, 611.

² Sfântul Ioan Gură de Aur, **Epistola Sfântului Apostol Pavel către Filipeni**, Omilia 2, versetul 10, PG 62, 191.

de orice vânt al învățaturii, prin înșelăciunea oamenilor, prin viclășugul lor, spre uneltirea răătăcirii, ci ținând adevărul în iubire.»^{Efeseni 4.14-15}

Printre cititorii acestor rânduri, unii mai scrupuloși, contrariați de cele arătate, probabil că vor condamna atitudinea „răuvoitoare”, chiar exclusivistă, acuzând intenții de *dezbinare, schismă ori diversiune* împotriva unității Bisericii.

Acestora le amintim că unimea și unitatea Bisericii stau în păzirea întregă și nevătămată a învățăturilor drepte credințe ortodoxe lăsate nouă de Sfinții Apostoli și Sfinții Părinți iubitori de Hristos, iar nu în spectrul aglomerării pan-religioase însuflețite de duhul reformelor globalist-nivelatoare, despre care Scriptura spune: «*Mânia Domnului se descoperă din cer peste toată fărădelegea și peste toată nedreptatea oamenilor care țin nedreptatea drept adevăr*»^{Romani 1.18} și încă: «*Nu vă amăgiți: Dumnezeu nu Se lasă batjocorit; căci ce va semăna omul, aceea va și secera.*»^{Galateni 6.7}

Atâta timp cât *Ortodoxia cea veche* înseamnă jertfă, răstignire, unire cu Biserica cea Una, răzvrătire împotriva păcatului și neîmpăcare cu duhul acestei lumi, iar *Ortodoxia cea nouă* înseamnă schimbarea rânduielilor, înnoirea învățăturilor de credință, transformarea Creștinismului în creștinisme și a Bisericii în biserici, nemărturisirea adevărului, împăcarea cu apostazia și apostatii acestui veac -, cu ușurință vom putea deosebi adevărul de minciună, lumina de întuneric, calea strâmtă

către Împărăția Cerurilor de drumul universal și „nediscriminatoriu” către iad.

A sosit vremea când trebuie să conștientizăm că ecumenismul dorește cu dinadinsul să nimicească Ortodoxia. Toate întâlnirile teologice interconfesionale și „apropierile” reciproce nu duc în final decât la trădare și apostazie.

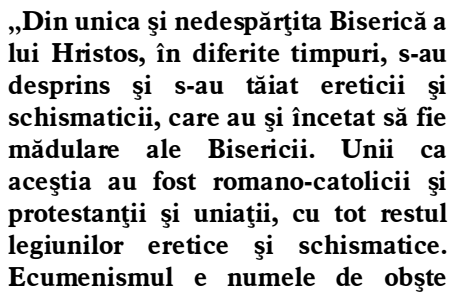
Dezbinați de Biserică sunt toți cei ce cugetă „osebit de Sfinții Bisericii”, cei ce înlocuiesc dreptatea și adevărul cu „comuniunea și unitatea”, cei ce sacrifică „reconcilierii” dogmele și canoanele, punând „binele comun” și propaganda ecumenistă mai presus de jertfa pentru dreapta credință. Aceștia sunt arhitecții ecumeniști ai „valorilor comune” în care zeii și dumnezeii își dau mâna spre făurirea „noii conștiințe religioase”.

Marea adunare a falsului „dumnezeu” cere jertfe – și nu doar pe „fiii pierzării” - ereticii, păgânii, evreii, ci, în primul rând, pe ortodocșii creștini părtași gândirii liberale, invitați să piară dându-și sufletul pentru balaurul antihristic camuflat în „binele public” și „fericirea comună” a acestei lumi.

pr.V.

PARTEA ÎNTÂI

ECUMENISMUL ȘI BISERICA

„Din unica și nedespărțita Biserică a lui Hristos, în diferite timpuri, s-au desprins și s-au tăiat ereticii și schismaticii, care au și încetat să fie mădulare ale Bisericii. Unii ca aceștia au fost romano-catolicii și protestanții și uniații, cu tot restul legiunilor eretice și schismatice. Ecumenismul e numele de obște pentru toate pseudo-creștinismele, pentru pseudo-bisericile Europei Apusene. În el se află inima tuturor umanismelor europene cu papismul în frunte, iar toate aceste pseudo-creștinisme, toate aceste pseudo-biserici nu sunt nimic altceva decât erezie peste erezie. Numele lor evanghelic de obște este acela de „pan-erezie” (erezie universală).”

Sfântul Iustin Popovici (+1979)

✝ Ce este ecumenismul?

bârșia ecumenismului este legată de *Adunarea de la Edinburg* (Scoția) din anul 1910, unde în cadrul *Conferinței Misionare Mondiale* s-au pus bazele unei mișcări care dorea la început unirea tuturor sectelor protestante într-o singură confederație. Organizatorul cheie al acestei manifestări și ulterior lider marcant a fost metodistul american *John Mott* (1865 - 1955), marxist și mason notoriu.

De numele lui *John Mott* și al altor socialiști religioși se leagă și organizarea mai apoi a *Consiliului Internațional pentru Misiune*, în 1921. Toate aceste consilii și alianțe vor alcătui, începând cu anul 1948, o nouă organizație majoritar protestantă, numită și astăzi *World Council of Churches* (*Consiliul Mondial al Bisericilor*), cu sediul la Geneva.

Însă unitatea se arată a fi străină CMB-ului, fiindcă în ultimul veac, nu numai că nu a reușit să aducă vreo umbră de unire printre dezbinatele grupări protestante, dar nici nu a putut stăvili nașterea altor sute de noi secte „creștine”.

Ideea care trebuie reținută este că un grup restrâns de socialiști protestanți conduși de un mason, a pus bazele ideologiei ecumeniste și a CMB – un fel de sectă extinsă la nivel global, cu „drepturi” religioase, statut și președinte (din 2004 metodistul *Samuel Kobia*), ce caută să

atragă cât mai mulți catolici și ortodocși în lupta pentru uniformizarea creștinismului.

Altfel spus, ecumenismul este o manifestare religioasă a unor ideologii politice, un unionism socialist cu față creștină, un centru de comandă și control al tuturor religiilor, teologiilor și grupărilor ce vorbesc despre Hristos și creștinism, astăzi.

La fel ca și politicienii din Parlamentul European, reprezentanții „creștinilor”³ din *Consiliul Mondial al Bisericilor* supun în chip „democratic”, la vot, învățătura Scripturii despre Hristos, despre Sfânta Treime, despre Sfintele Taine, aici adevărul fiind al majorității, „minoritarii” trebuind să asculte și să primească „Hristosul”, „Treimea”, „dumnezeirea” care satisface gustul „celor mulți”.

Scriptura, însă, nu ne descoperă și nu ne vorbește de un „dumnezeu lumesc”⁴, de dreptatea sau calea mulțimilor⁵, de un adevăr al „democrației”, al logicii și echității, de o biserică „a celor mulți”⁶, ci de un singur Dumnezeu, un singur adevăr și o singură

³ Unde așa-zișii ortodocși sunt o „minoritate”.

⁴ «Eu le-am dat [Apostolilor] cuvântul Tău, și lumea i-a urât, pentru că nu sunt din lume, precum Eu nu sunt din lume» (Ioan 17.14).

⁵ «Isus i-a zis: Eu sunt Calea, Adevărul și Viața» (Ioan 14.6).

⁶ Ci dimpotrivă, a celor rămași drepcredincioși: «Nu te teme, turmă mică, pentru că Tatăl vostru a binevoit să vă dea vouă împărăția» (Luca 12.32).

credință mai presus de lume și de oameni:
Dumnezeu-Omul Iisus Hristos.

De departe, un Hristos plăcut lumii (și sectarilor, evreilor, musulmanilor, masonilor, yoghinilor, new-age-iștilor) ar trebui să fie o pricină de sminteală și nu de extaziere pentru ortodocșii ecumeniști: «*Deci le-a zis Iisus: [...] Pe voi lumea nu vă poate urî, dar pe Mine Mă urăște, pentru că Eu mărturisesc despre ea că lucrurile ei sunt rele.*» *Ioan 7. 6-7*

Fără de tăgadă, acest *nou model de creștinism* care-și schimbă neîncetat formulele pentru a fi pe placul tuturor, devine o victimă a „democrației”, a „*pluralismului creștin*” în care „hristosul” ecumenismului dobândește atâtea fețe, înțelesuri și înfățișări pe cât are și „marele arhitect” – zeul masoneriei.

Nu întâmplător, principiul „*unitate în diversitate*” este o invenție a masoneriei preluată ca slogan „creștin” de către ecumeniști. Dacă în spatele *Marelui Arhitect* masonii înțeleg o „divinitate” nenumită, misterioasă și ascunsă care poate lua totodată și chipul lui Allah, Budha, Beelzebul sau Hristos, la fel și ecumeniștii, în spatele numelui „hristos”, vestesc de fapt creștinilor naivi chipul *noului hristos* - tolerant cu ereziile, bun cu păcatul, reconciliant și îngăduitor cu „slăbiciunile” oamenilor - adică definesc „teologic” persoana Antihristului.

Privind ideologia, principiile și activitatea ecumenismului de la rădăcini și până la roade,

vedem cum acestea sunt asemenea cu cele ale *Masoneriei*, cea care stăpânește de la început, prin liderii grupărilor protestante și neoprotestante, întreaga direcție a „creștinismului” ecumenist.

✝ Este ecumenismul religie?

Nu este și nici nu poate fi religie, dar pretinde că este o religie. Ecumenismul nu este și nici nu poate fi creștin, însă se prezintă ca un creștinism. *Ecumenismul nu este teologie, ci propagandă.*

În înțelegerea ecumenismului trebuie să deosebim două lucruri. În primul rând, aparențele înșeală, deoarece deosebirile sunt fine și vin sub chipul binelui. De aceea asemănător nu înseamnă identic, iar similar nu înseamnă la fel; și iarăși, nu toți care vorbesc de Hristos sunt ai lui Hristos, nu toți care vorbesc de creștinism sunt creștini.

Cei care fac astăzi „bun” sau „bine”, cei care „unesc”, „iubesc” și se „înfrățesc”, în numele dar nu după adevărul lui Hristos, sunt cei care amestecă binele cu răul, adevărul cu minciuna, virtutea cu păcatul, sunt cei despre care Hristos spune: «*Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: Doamne, Doamne, au nu în numele Tău am prorocit și nu în numele Tău am scos demoni și nu în numele Tău minuni multe am făcut? Și atunci voi mărturisi lor:*

Niciodată nu v-am cunoscut pe voi. Depărtați-vă de la Mine cei ce lucrați fărădelegea.» Matei 7.22-23

Dacă ecumenismul a căpătat astăzi o oarece putere, influență și autoritate este pentru că a amăgit pe mulți, folosind un vocabular creștin ascunzând o ideologie socialistă, a reinterpretat citate din Scriptură pentru a se îndreptați și a vorbit în numele lui Dumnezeu pentru a-și „prooroci” o chemare mesianică în unirea tuturor creștinismelor și a tuturor religiilor.

În al doilea rând, ecumenismul nu a fost întemeiat de Hristos, ci de oameni. Dacă ecumenismul ar fi venit de la Hristos, înseamnă că vreme de 1900 de ani, pe pământ nu ar fi existat nici un creștinism autentic, nu ar fi fost o singură Biserică, că toți sfinții ar fi trăit în înșelare, că nu ar fi existat sfințenie și mântuire, ar însemna că lucrarea apostolilor s-a netrebnicit și porțile iadului au biruit Biserica, iar în al XX-lea secol Hristos a fost nevoit să reîntemeieze o nouă biserică (ecumenistă) și să trimită noi apostoli (liderii ecumeniști din CMB) pentru a reîncreștina lumea. A crede o așa mare grozăvie⁷ înseamnă lepădare cu totul de Hristos și de Sfânta Treime.

Scriptura însă ne învață că Hristos a întemeiat un singur Creștinism dreptmăritor, o singură Biserică nepieritoare și a arătat o

⁷ De fapt, ecumeniștii ortodocși cred grozăvenia fără să o înțeleagă, deoarece sunt atrași mai mult de „frumusețea” ideii și nu duc logica până la capăt.

singură Treime Sfântă. Creștinism înseamnă *o singură credință apostolică veșnică și neschimbată*, nu mai multe biserici, nu mai multe creștinisme, nu mai mulți hristoși, nu mai multe treimi, nu mai multe religii.

Unitatea, unicitatea și a-tot-cuprinderea credinței celei adevărate întru Iisus Hristos sunt fundamentele care o fac esențial deosebită de ideologia ecumenismului așa-zis creștin.

✝ Ce înțelege atunci ecumenismul prin unire sau unitate?

hemarea la *unimea credinței* nu este ceva nou, ci arată *mărturisirea cea una* a Apostolilor peste veacuri, este lucrarea de până acum a Bisericii la a-i aduce *pe toți și pe toate*⁸ la «*un Domn, o credință și un Botez*»⁹, la lepădarea credințelor vechi, păgâne și a crezurilor eretice hulitoare de Hristos.

Unitatea credinței însemnează ca toți creștinii să mărturisească același Crez, să se împărtășească cu Sfântul Trup și Sânge al lui Hristos din același potir și să se mântuiască în aceeași Biserică.

⁸ Pe toți evreii, hindușii, budhiștii, mahomedanii, pe toți ereticii catolici și protestanți, pe toate filozofiile gnostice, ateiste, evoluționiste, new-ageiste...

⁹ «*Este un trup și un Duh, precum și chemați ați fost la o singură nădejde a chemării voastre; este un Domn, o credință, un botez, un Dumnezeu și Tatăl tuturor*» (Efeseni 4.4-6).

Însă toate acestea există deja de două mii de ani în Ortodoxie, nu trebuiește inventată o altă unitate, o altă credință, un alt creștinism pentru a împlini cuvântul Mântuitorului «*ca toți să fie una*», căci **toți ortodocșii sunt deja, alcătuiesc deja Biserica cea „una”**, după cum Scriptura luminat grăiește: «*Ca toți să fie una, după cum Tu, Părinte, întru Mine și Eu întru Tine, așa și aceștia în Noi să fie una, ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis.*» *Ioan 17.21*

Cu adevărat, numai ortodocșii, dimpreună vii și adormiți, din toate timpurile și din toate locurile, alcătuiesc Trupul Bisericii celei veșnice al cărei Cap este Iisus Hristos Dumnezeu-Omul¹⁰.

În schimb, *unitatea credințelor*¹¹ este vederea ecumenistă prin care în lume viază acum mai multe credințe „creștine” care trebuie transformate într-una singură, atenție, nu aducându-le la Credința cea una a Bisericii lui Hristos, ci luând din fiecare „creștinism” câte ceva și alcătuind o nouă dumnezeire, o nouă biserică, un nou „hristos” care să-i împace și pe ereticii protestanți, și pe căzuții catolici, și pe hulitorii uniați și monofiziți, și pe ortodocșii ecumeniști.

Bineînțeles, în această amestecare, fiecare trebuie să renunțe la ceva al său pentru a primi

¹⁰ «*Hristos este cap Bisericii, trupul Său, al cărui mântuitor și este*» (Efeseni 5.23).

¹¹ Asemănătoare la auz cu *unitatea credinței*, dar atât de deosebită în înțelesuri...

pe ale celorlalți. Însă protestantismul a renunțat deja la tot: nu are rădăcină istorică, nu are Predanie, nu are sfinți și sfințenie, nu are Sfântă Împărtășanie, nu are har și preoție, nu se închină la Sfânta Cruce și hulește pe Maica Domnului, cu ce să „îmbogățească” Ortodoxia? Cu democrații teologice, teorii raționaliste și un hristos umanist, un hristos creat după chipul omului căderii?

Catolicismul în imperialismul său se folosește de ecumenism pentru a-i aduce pe ortodocși și protestanți la supunere față de infailibilitatea papală, investind sume colosale și deținând acum un rol de lider în propagarea ecumenismului în plan mondial.

În schimb, „unirea” ecumenistă impune Ortodoxiei să fie în rând cu „celelalte creștinisme”, adică tolerantă, reconciliantă, maleabilă, lumească, să renunțe la învățăturile apostolice de credință ce „dezbină”, să anuleze anatemele Bisericii date asupra ereziilor papiste și sectare, să nu se mai călăuzească după Sfintele Canoane, să modifice anumite pasaje din Scriptură și din cărțile de slujbă, să nu mai boteze, dar să-i împărtășească pe toți catolicii și protestanții la Sfânta Liturghie.

Chiar dacă nu o recunosc, ecumeniștii ortodocși tocmai către „negocierea ortodoxiei” s-au îndreptat și se îndreaptă, spre deosebire de protestanți și catolici, care nu numai că nu au schimbat absolut nimic din ideologiile lor, dar au și făcut ca ereziile apusene să fie primite

drept „învățăături noi”, drept „dogme” în teologia ortodoxă.

Însă aceasta înseamnă pentru Ortodoxie renunțarea pe față la cele mântuitoare, înseamnă transformarea ortodoxiei în erezie, a drepte credințe în apostazie, înseamnă demolarea «*Bisericii Dumnezeului celui viu, stâlp și temelie a adevărului.*» Timotei 3.15

✝ Bine, dar în cadrul Liturghiei, nu se spune „*încă ne rugăm ... și pentru unirea tuturor*”, sau „*unirea credinței și împărtășirea Sfântului Duh*”? Scopul Bisericii nu e acela de a-i împărtăși pe toți cu Hristos?

 fânta Liturghie este un întreg, un tot unitar, o manifestare văzută a tuturor dogmelor credinței ortodoxe. Dacă pe undeva Sfânta Liturghie este adăugită, modificată sau ciuntită, înseamnă că mai-nainte, anumite dogme ale credinței ortodoxe au suferit „înnoire” sau prescurtare.

Ca să înțelegem cine sunt acei „toți” care se împărtășesc de Hristos, trebuie să cunoaștem că Sfânta Liturghie începe cu Sfânta Proskomidie, unde pe sfântul disc, preotul în altar preînchipuie prin bucățele de prescură, alcătuirea Bisericii, adunând în chip simbolic în jurul lui Hristos-Agneț pe cei ce sunt ai lui Hristos: Maica Domnului, Sfântul Ioan Botezătorul, toți Sfinții, Cetele Îngerești,

Ierarhul locului, ctitorii bisericii, precum și numele celor de pe pomelnice - creștinii botezați cu botezul Bisericii în credința ortodoxă, vii sau adormiți.

Apoi Sfânta Liturghie începe cu mărturisirea Preasfintei Treimi – care nu este aceeași cu Treimea din Catolicism din cauza ereziei Filioque¹², nici cu Treimea sectelor protestante, care nici măcar nu au un crez sau o viziune comună asupra lui Hristos, aceștia crezându-L când om, când înger, când un inițiat.

Urmează apoi citirea Sfintei Evanghelii, glasul Cuvântului făcut Om, Evanghelie care nu este aceeași cu cea a catolicilor¹³ sau a protestanților¹⁴. Rostirea Crezului, iarăși, reprezintă mărturisirea credinței Trupului Bisericii, a dreptcredincioșilor ortodocși, Crez care nu este același cu cel al catolicilor, pe când în protestantism lipsește cu desăvârșire.

Până acum, despre ce unire sau unitate ecumenistă să fie vorba în Liturghia Bisericii,

¹² Învățătura prin care Duhul Sfânt purcede nu numai din Tatăl, ci și din Fiul (filioque), adaos cu totul eretic ce contrazice cuvântul lui Hristos din Scriptură (Ioan 15.26), Catolicismul zămisland astfel o nouă învățătură despre o nouă dumnezeire.

¹³ Așa-zisa evanghelie a catolicilor a fost modificată astfel încât să justifice erezia Filioque și celelalte înnoiri, precum primatul și infailibilitatea papală.

¹⁴ Practic, aceștia nu mai au evanghelie, ci un manual de etică, prin care toți sectarii sunt deja mântuiți fără a mai face faptele credinței, de un anumit personaj Isus (nu Iisus), confundat de ei cu Hristos.

când nici Treimea, nici Evanghelia, nici Crezul, nici toate ale Ortodoxiei nu sunt crezute și nici mărturisite de catolici și protestanți? Cuminecarea din Trupul și Sângele Mântuitorului o pot face doar acei care mai-nainte s-au botezat crezând în Mântuitorul Bisericii, mărturisind Hristosul Evangheliei, și cu „o gură și o inimă” au rostit cuvintele Crezului.

Se pot oare împărtăși de Hristos hulitorii de Hristos? Se pot cumineca cu Hristos cei ce se scârbesc să rostească Crezul Apostolic? Pot fi ai Bisericii dușmanii Bisericii? Pot fi ai Ortodoxiei cei ce neagă și hulesc Ortodoxia? Sau pot fi mai multe ortodoxii, mai multe treimi, mai multe scripturi sau mai multe crezuri? Unde este în Scriptură acea „iubire” care socotește mlădițe ale adevărului pe fiii minciunii? Ce numim atunci „pace”, călcarea esenței și promovarea aparențelor? Unde este aici „unirea”, în prietenia dintre oamenii care văd creștinismul ca pe o formulă sau ca pe împlinirea unui ritual?

Iată de ce Ecumenismul nu iubește ci defaimă Dogmatica, vorbind numai de iubirea dintre oameni și nu despre adevărul dumnezeiesc. Marea piatră de poticnire a ecumeniștilor va rămâne *Mărturisirea de credință*, fiindcă în Biserică, *Crezul ortodox* este cel ce străjuiește Sfânta Împărtășanie și o apără de cei ce par creștini dar pe dinlăuntru sunt potrivnici.

✝ Dar Biserica Ortodoxă nu face parte din Consiliul Mondial al Bisericilor?

Niciodată Biserica Ortodoxă nu a făcut și nici nu va face parte din vreun consiliu sau alianță pământească. Hristos Domnul nu poate fi făcut părtaș adunărilor hulitoare și nici nu poate fi chemat să „voteze” la ședințele adunărilor ecumeniste.

Biserica este un trup divino-uman al cărui cap este Hristos. Prin însăși alcătuirea firii sale, Biserica nu poate face alianțe sau uniri cu vreo grupare sau organizație omenească. Cu atât mai mult cu cât „centrul” Creștinismului nu poate fi undeva pe acest pământ – ca în catolicism la Roma sau în ecumenism la Geneva – ci în Biserica unde se mărturisește Crezul apostolic și se săvârșesc Sfintele Taine.

Unde este Biserica, acolo este și Hristos. Atunci, ce justificare să poată avea prezența Bisericii în acel consiliu al ecumeniștilor, atâta vreme cât cele ale Bisericii sunt desăvârșite, limpezi și statornicite de două mii de ani? Sfințenia Bisericii arată desăvârșirea credinței, ca una ce nu mai are nici o trebuință de vreo împluținare, de sporire sau adăugire. De la Cincizecime, Biserica lui Hristos este deja pe culmile „progresului” și ale „evoluției”. Mai multă sfințenie sau mai multă teologie decât cea dintotdeauna nu este și nu poate fi în Biserică.

Cei chemați la preschimbare sunt oamenii, nu Biserica. Omul trebuie să *împlinească* nu să cântărească, să drămuiască, să disece, să împartă sau să negocieze cele ale credinței dreptmăritoare.

Este adevărat că anumiți ierarhi sau teologi ortodocși, urmărind anumite interese politice sau financiare, s-au înscris în CMB, însă au făcut-o netrimiși de nimeni, în numele personal nu al Bisericii, drept dovadă stând faptul că s-au întors din Apus hotărâți să pună în aplicare ordinele de schimbare a Ortodoxiei.

Biserica nu este a ierarhilor sau a teologilor ecumeniști, ci a lui Hristos Iisus, a Apostolilor, a Mucenicilor, a Sfinților, a tuturor creștinilor dreptmăritori. **Biserica și Credința Ortodoxă nu sunt proprietatea personală a nimănui! Nimănui, nicăieri și niciodată nu i se va îngădui a sacrifica, pentru binele său, vreo părticică din Credința cea Ortodoxă.**

Iar dacă s-ar găsi vreunii care să creadă că sunt stăpânii Bisericii și pot face orice poftesc cu credința, le amintim de „râvna” lui Arie, Macedonie, Nestorie, Eutihie, Luther, a papei și a tuturor celor dimpreună cu dâșșii, care, în „infaibilitatea” lor, au amăgit poate câteva suflete și au câștigat ceva ziduri sau clădiri, dar au sfârșit lepădați de Biserică și despărțiți pe veci de harul Duhului Sfânt pe care L-au hulit.

Să nu uităm un lucru! Spre deosebire de ecumenism, Biserica recunoaște un ierarh, un teolog sau un mirean drept ortodox atâta vreme

cât acesta mărturisește, oriunde s-ar afla, chiar cu prețul vieții, Ortodoxia.

✝ **Însă la facultate am învățat că Biserica lui Hristos este ecumenistă...**

Biserica lui Hristos este ecumenică nu ecumenistă. Cutremurător este faptul că tătucul ecumenismului, John Mott, nu a împrumutat la întâmplare, pentru denumirea mișcării sale, termenul grecesc „*oecumenicos*” - care arată lucrarea veșnică și a-tot-cuprinzătoare a propovăduirii apostolilor, adică unicitatea și universalitatea Bisericii.

Scopul vădit al acestei substituiri a fost cel de a masca intențiile mișcării sub un termen creștin specific ortodox, ca mișcarea ecumenistă să poată afișa lumii o înfățișare „creștină”, să-și poată invoca în chip viclean o descendență apostolică și istorică, iar la un anumit grad al „înfrățirilor”, ședințele CMB să capete o autoritate la fel cu cea a celor șapte Sfinte Soboarele ale Bisericii.

✝ **A reușit ecumenismul să schimbe cu ceva Ortodoxia?**

Ecumenismul nu va reuși niciodată să schimbe Ortodoxia, ci doar credința ortodocșilor care cred în ecumenism. Și pentru cei ce nu cred că

ecumenismul sapă la temelia credinței, dăm mai jos o listă cu câteva din apostaziile săvârșite în Biserică de către ortodocșii ecumeniști:

X 13 cântări din *Prohodul Domnului* au fost scoase, pe motiv că sunt „antisemite”¹⁵;

X Liturghiile săvârșite de preoții și arhierii ecumeniști nu mai conțin ecteniile și rugăciunile pentru *cei chemați*¹⁶, ceea ce arată că preoții și arhierii ecumeniști nu mai văd pe catolici, uniști, protestanți, monofiziți ca făcând parte din ceata „celor chemați” de Biserică la pocăință și botez, adică ereticii de ieri sunt deodată, peste noapte, creștinii de astăzi.

Vedeți cum ecumenismul nu se poate ridica în Biserică decât schimbând cele ale Bisericii? Liturghia - icoana dogmelor este atât de înrădăcinată în Ortodoxie, încât nu poate fi transformată în „liturghie ecumenistă” fără a fi ciuntită. **Scoaterea ecteniilor arată de fapt cum ecumenismul a șters mai înainte, din conștiințele unor clerici, învățăturile de credință ale Bisericii, „clerici” care mai apoi s-au apucat să ciuntească pasajele dogmatice ale Sfintei Liturghii.**

¹⁵ Astăzi, ortodocșii din România habar nu au că au ajuns să citească în Vinerea Patimilor un Prohod cenzurat. De exemplu, Cântarea 24 a Stării a treia: *Pier răstignitorii, Împărate a toate, Dumnezeuiescule Fiu.*

¹⁶ *Rugați-vă cei chemați Domnului/ Cei credincioși pentru cei chemați să ne rugăm, ca Domnul să-i miluiască pe dânșii/ Să-i învețe pe dânșii cuvântul adevărului/ Să le descopere lor Evanghelia dreptății/ Să-i unească pe dânșii cu sfânta Sa sobornicească și apostolească Biserică.*

Sfinții numeau pe catolici, protestanți, monofiziți etc. drept apostatați pentru ca aceștia să se deosebească de turma cea drept-credincioasă, arătându-le totodată ușa Botezului, singura cale ca aceștia să rămână mai departe și să se împărtășască la Sfânta Liturghie.

X *Molitifelnicele* tipărite până în anul 1992 conțineau rânduiala lepădărilor care trebuiau rostite și scrise înainte de botez de cei ce mai înainte au fost evrei, respectiv catolici, luterani, calvini, bapțiști sau alți eretici protestanți. Prin scoaterea acestor rânduieli, ecumenismul a câștigat două lucruri: ca preoții ortodocși, nemaivăzând rânduiala, să creadă că latinii, uniții și protestanții sunt creștini, sunt „biserica”, deci nu mai trebuie botezați, și ca nici o carte de cult să nu mai poată aduce vreo mărturie a Bisericii împotriva ereziilor hulitoare de Hristos.¹⁷

X La anul 1982, ortodocșii ecumeniști din cadrul comisiei „Credință și organizare” întrunită la Lima, au semnat documentul B.E.M., care constituie baza dogmatică și liturgică minimă după care se face acum unirea creștinilor ecumeniști, prin recunoașterea „reciprocă” a

¹⁷ Ca de exemplu: „*Afurisesc toate eresurile și dezbinarea adunării catolice... [vedeți cum spune rânduiala lepădării cea de către sfinți alcătuită – adunare catolică și nu biserică, n.n.]*” sau „*Mă lepăd de toate eresurile luteranilor (sau ale celorlalți sectari)...*” adăugând la urmă: „*ca de ale unor potrivnici ai lui Dumnezeu și ai adevărului, ca pe cele ce sunt pierzătoare de suflet, le defaim și le afurisesc pe ele*”.

Botezului, Euharistiei și Ministeriului (adică a preoției). La nici zece ani, încep să dispară din cărțile de cult ortodoxe pasajele și slujbele care se împotrivesc hotărârii BEM...

X În fiecare an la sfârșitul lunii ianuarie, timp de șapte zile, ecumeniștii desfășoară pe tot cuprinsul țării o repetiție generală pentru a-i obișnui pe ortodocși cu viitorul chip al bisericii ecumeniste. În această „*Săptămână de rugăciune în comun*” se fac solemne procesiuni de stradă la care se îmbulzesc cei amăgiți de duhul „*unității în diversitate*”, se fac alternativ slujbe mixte cu ectenii și rugăciuni, când în bisericile ortodoxe, când în lăcașurile catolice și protestante, încheiate cu predici cu tentă unionistă.

Catolicii și protestanții niciodată nu se vor întoarce la Biserică dacă sunt întăriți în convingerea că și ei au biserică și sfinte taine, prin participarea ortodocșilor ecumeniști la rugăciunile în comun cu dâșii. Lîmpede trebuie să fie pentru oricare dintre ortodocșii - ierarhi, preoți, călugări, teologi sau mireni - ce se pleacă spre comuniunea cu ereticii, că se leapădă pe față de Trupul cel Viu al Bisericii lui Hristos, fapt pentru care aceștia se vor judeca laolaltă cu ereticii alături de care s-au rugat și împărțășit, dar mai ales se vor osândi pentru sminteala ce o arată celor neîntăriți în credință;

X Toți sfinții care au murit mucenicește în veacul XVIII mărturisind ortodoxia împotriva uniației catolice (Sofronie, Oprea, Visarion, Iosif, Sava), au viețile rescrise sau cenzurate,

fiind descriși acum ca niște înflăcărați „pașoptiști” care au murit pentru păstrarea hotarelor țării, pentru ieșirea românilor din iobăgie, pentru o viață mai bună, pentru năzuințe politice, nicidecum pentru mărturisirea Ortodoxiei și îmbărbătarea ortodocșilor în fața tunurilor cu care papalitatea făcea „propovăduire creștină”.

Iată un extras dintr-o informare uniată a vremii despre mărturisirea Sfântului Visarion Sarai (+1701) în Ardeal, citat din *Proloage* vol.I, ediția 1991, an după care pasajul a fost eliminat... „*La îndemnul lui [al sfântului Visarion], în multe locuri poporul nu mai merge la biserică, nu se servește de preoții uniți [cu Roma], morții și-i îngroapă fără prohod și fără mângâieri duhovnicești, copiii și-i botează prin femei bătrâne și se întâmplă și alte pagube duhovnicești de felul acesta.*”

Dacă Mărturisitorii de mai sus ar fi murit pentru crezuri politice sau pentru nație, ar fi astăzi cel mult niște eroi. Însă Biserica îi cinstește drept Sfinți Mucenici cu sfinte moaște, ca unii ce s-au adus drept jertfă **pentru mărturisirea credinței ortodoxe**, omorârea lor arătând virtuțile „creștinilor” cu care ecumeniștii vor acum să ne înfrățească.

X Mineiele, sinaxarele și cărțile de cult de astăzi nu mai pomenesc deloc viața și învățăturile sfinților arhieriei mărturisitori și biruitori împotriva ereziilor catolicismului, *Fotie cel Mare* (6 februarie) și *Marcu al Efesului*

(19 ianuarie), cei care prin iscusința teologiei l-au biruit pe papă, răbdând cu vitejie constrângerile și lepădând până la moarte propunerile unirii, împreună-slujirii și „înfrățirii” cu Roma, fiind etichetați drept „ultraortodocși” sau „antiecumeniști”, adică „nevrednici” de a mai rămâne în calendare și pomeniți la slujbe, pentru ca ortodoxul simplu auzind viața și mărturisirea lor să nu înțeleagă „greșit” ecumenismul de astăzi.

X Amintim aberantul complex de la Vulcana-Băi, județul Târgoviște, unde cu fonduri CMB s-a ridicat în cadrul unui centru ecumenic-pilot o sinagogă, o moschee și o catedrală ortodoxă, prin care ecumenismul inter-religios pune hotărât în România bazele „religiei speranței”, o credință universală care să funcționeze și după norme mozaice și musulmane adică „*religia curcubeului*”, binecunoscut simbol al ideologiei sincretiste new-age;

X În zece din cele paisprezece facultăți de teologie din România, din anul 1996, o nouă materie a devenit obligatorie: „Ecumenismul”, care - profitând de răstălmăcirile istorice și de desființarea catedrelor de Apologetică, Spiritualitate și Mistică -, reasează Ortodoxia într-o nouă viziune, desprinsă de „balastul” dogmatic și „învechitele” canoane, promovând în schimb halucinațiile „sfinților eretici” din Apus, sau legalizează „împlinirea” Bisericii numai prin aderarea Ortodoxiei la normele și etica apostată ale celorlalte „creștinisme”;

X Pe lângă principalele facultăți de teologie s-au înființat „institute ecumenice”, unde, cu importante finanțări venite din Apus, se pun bazele „teologice” și se creează infrastructura viitoarei biserici ortodoxo – catolico – protestant – ecumeniste, *institute* care prin conferințe și cursuri inter-confesionale, editări de ziare, excursii și vizite reciproce de apropiere și recunoaștere, sumedenii de seminarii, tabere și pelerinaje, proiecte, emisiuni radio-TV, dezinformează, cenzurează, propagă mesaje și manifestări ce caută să amăgească înțelegerea cea după adevăr a ortodocșilor;

X La 7 decembrie 1965, Patriarhul Athenagoras împreună cu Papa Paul al VI-lea au declarat că nu mai există nici o deosebire între Ortodoxie și Catholicism, și drept urmare au „ridicat” reciproc anatemele anului despărțirii Răsăritului de Apus, 1054. Însă, ceea ce ecumeniștii nu ne spun este că anatemele Bisericii ortodoxe asupra eresurilor romano-catolice au fost date sobornicește, cu legătură de nedezlegat și cu tărie „*Maranatha*”, adică blestemul poate fi ridicat doar de Hristos la sfârșitul veacurilor.¹⁸

Dincolo de aceste acte teatrale ale ecumeniștilor, de „ridicare” a anatemei sau anulare a canoanelor, Biserica vede marea

¹⁸ Amintim că încălcarea hotărârilor primelor două Soboare ale Bisericii de la Niceea și Constantinopol, în care s-au alcătuit cele 12 capete ale Crezului, aruncă asupra celor ce nu mărturisesc drept Crezul ortodox (fără Filioque) anateme de nedezlegat.

înșelare a celor ce se cred creștini prin faptul că nesocotesc și „anulează” peste noapte mărturia de mii de ani a Ortodoxiei.

X Ecumenismul a găsit „pozitivă și nediscriminatorie” prezența și „slujirea” femeilor-preoți și a femeilor-episcop din anglicanism și mai nou din luteranism, precum și „cununia” cuplurilor de homosexuali și lesbiene, CMB recomandând cu tărie și celorlalte „biserici” aceste practici. Nu întâmplător, acele „biserici creștine” liberaliste și apostate fac parte din „majoritarii” CMB.

Prins între fălcile „*libertății de exprimare*” și ale „*egalitarismului*”, ecumenismul „creștin” nu face auzit în nici un fel cuvântul Scripturii despre sexualitatea «*împotriva firii*»^{Romani 1.26}, însă sprijină și legitimează pe față aberații ca recunoașterea „famiilor” monogame și căsătoria „homosexualilor creștini”, în dauna adevăratei familii creștine și a ființei umane zămislită după chipul și asemănarea lui Dumnezeu.

Unirea „*diversității religioase*” cu „*diversitatea sexuală*” era de așteptat, atâta timp cât scopul ecumenismului „pluralist” este să împreuneze din gros, sub numele de „creștinism”, toate ereziile, blasfemiile, apostaziile, gnosticismele și păgânismele istoriei acestei lumi.

Majoritatea ortodocșilor nu cunosc aceste sminteli din Biserică, ceea ce nu-i face mai puțin vinovați de apostazia în care au ajuns să trăiască, căci biruiți fiind de *păcatul neștiinței* ajung să

guste odată cu „virtuțile” văzute și păcatele ascunse ale ecumenismului, osândindu-și astfel sufletul la despărțire de Hristos și la moartea cea veșnică.¹⁹

✠ Învăță ecumenismul o învățătură diferită de cea a Bisericii Ortodoxe?

Ecumenismul promovează așa-zisa „*teorie a ramificațiilor*”, potrivit căreia Biserica este ca un trunchi comun din care, în timp, s-au desprins ramuri (romano-catolicismul, uniائی, protestantismul, monofiziții etc.) care dețin, fiecare în parte, sfințenie și har mântuitor.

Sub această nouă viziune, mulți dintre ortodocși ajung să creadă că Biserica Apostolică cea Una poate fi „refăcută” (adică alcătuită din nou!!) în deplinătatea ei, printr-o unire globală a tuturor cultelor, grupărilor și sectelor care au legătură sau tangență cu ideea de creștinism, astăzi.

Din fericire, toți acești ecumeniști sincer, dar înșelați, nu fac altceva decât să ne arate prin aceste strădanii că „bisericele” din afara Bisericii, că „bisericele” din CMB nu sunt deloc Biserica Apostolică cea Una, de vreme ce tânjesc în a o realcătui.

¹⁹ Mai sunt unii care se amăgesc zicând că „nu au știut”, „nu au auzit”, „nu cunosc”, arătând de fapt că sunt biruiți de *neștiință*, păcat de moarte ca și *adulterul*, ecumenismul nefiind altceva decât o *curvie spirituală*.

Să vedem ce spune Hristos în Evanghelia despre „ramurile” ecumeniștilor, despre mlădițele din afara Trupului Bisericii:

«Rămâneți în Mine și Eu în voi. Precum mlădița nu poate să aducă roadă de la sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa nici voi, dacă nu rămâneți în Mine. Dacă cineva nu rămâne în Mine se aruncă afară ca mlădița și se usucă; și le adună și le aruncă în foc și ard.»^{Ioan 15.4-6}

Dacă ortodocșii ecumeniști s-ar opri să vadă cum o simplă „idee” unionistă - aparent nobilă și nevinovată, ca cea a „ramurilor” - încalcă toată învățătura Sfinților Apostoli, credem că s-ar cutremura:

X Canonul 10 al Sfinților Apostoli ~ *„Dacă cineva s-ar ruga, chiar și în casă, cu cel afurisit (scos din comuniunea Bisericii) acela să se afurisească.”*

X Canonul 45 al Sfinților Apostoli ~ *„Episcopul, presbiterul sau diaconul, dacă numai s-ar ruga împreună cu ereticii, să se afurisească, iar dacă le-ar îngăduit acestora să săvârșească ceva ca și clerici (să slujească cele sfinte), să se caterisească.”*

X Canonul 46 al Sfinților Apostoli ~ *„Episcopul sau presbiterul care primește botezul sau jertfa ereticilor, poruncim să se caterisească. Căci ce înțelegere poate să fie între Hristos și Veliar? Sau ce parte are credinciosul cu necredinciosul?”*

X Canonul 64 al Sfinților Apostoli ~ *„Dacă vreun cleric sau laic intră în sinagoga iudeilor sau a ereticilor ca să se roage, să se caterisească și să se afurisească.”*

X Canonul 6 al Sinodului V local de la Laodiceea (343) ~ „Nu este îngăduit ereticilor a intra în casa lui Dumnezeu, dacă stăruie în eres.”

X Canonul 32 al Sinodului V local de la Laodiceea ~ „Nu se cuvine a primi binecuvântările ereticilor, care sunt mai mult blasfemii decât binecuvântări.”

X Canonul 15 al Sinodului din Constantinopol (861) ~ „Cei ce propovăduiesc public eresul sau îl învață în Biserici, să fie îndepărtați de comuniunea cu credincioșii și afurișiți, ca unii ce fac schismă și sfărâmă unitatea Bisericii.”

Încă de la începuturile sale, ecumenismul a definit noi ideologii și concepte, descrise și prezentate „frumos”, învelite în „dragoste”, încât să nu pară a contrazice Sfânta Predanie, cuvântul Scripturii, hotărârile Apostolilor și învățătura Sfinților. Prin imitarea și repetarea celor creștine, ecumenismul a ajuns să fie confundat cu cele ale Creștinismului, ortodocșii ecumeniști arătându-se de departe a fi „creștinii” cei mai râvnitori în a ciopârți învățătura Bisericii, spre a o aduce la un *minim dogmatic*²⁰, necesar împlinirii planurilor „unității în diversitate”.

Și ecumenismul vorbește despre pace și iubire, însă le vede într-o formă exterioară, ca pe

²⁰ Teorie după care unirea „creștinismelor” va fi posibilă dacă dogmaticile acestora se vor „diluza” și diferitele spiritualități vor adera la o bază comună de învățături teologice, erezie ce caută să imite destul de stângaci holismul new-age.

o prietenie între oameni, o frățietate între indivizi, între națiuni, ca pe o renunțare la luptă și războaie. Însă aceasta nu este deloc pacea Evangheliei, pacea adusă de Hristos pe pământ: *«Pace vă las vouă, pacea Mea o dau vouă, nu precum dă lumea vă dau Eu.»* ^{Ioan 14.27}

Împăcarea omului cu Hristos, nu a omului cu omul, este esența și sursa păcii celei adevărate în lume. Omul *lăuntric* unit cu Hristos nu mai este un rebel, un apostat, un individ al acestei lumi, *ci omul din care izvorăște pacea*. Utopia ecumenismului stă în faptul că Hristos nu este un luptător pentru pacea și bunăstarea lumii, ci dimpotrivă, credința întru Dânsul va fi pricină de sminteală, dezbinare și război, de prigonire a credincioșilor de către cei necredincioși. Pentru cei *datori să întoarcă și celălalt obraz*, Hristos nu a instaurat un „*jihad creștin*” sau o „*luptă pentru uniune și pace*”, ci un Creștinism care va părea nebunie celor mulți din această lume: *«Nu socotiți că am venit să aduc pace pe pământ; n-am venit să aduc pace, ci sabie. Căci am venit să despart pe fiu de tatăl său, pe fiică de mama sa, pe noră de soacra sa.»* ^{Matei 10.34-35}

De aceea, căutând pacea și dragostea prin unirea celor exterioare, de suprafață, dintre oameni, ecumenismul calcă peste esență - împăcarea lăuntrică întru dreapta credință a omului cu Hristos: *«Acestea vi le-am grăit, ca întru Mine pace să aveți. În lume necazuri veți avea; dar îndrăzniți. Eu am biruit lumea.»* ^{Ioan 16.33}

✝ În ce stadiu se află încercările unioniste ale ecumenismului față de Ortodoxie?

u pași grăbiți către marea înfrățire religioasă, „reprezentanții” cei trădători ai Ortodoxiei fac promisiuni și angajamente din ce în ce mai smintitoare privind unirea credințelor.

Se urmărește acum adoptarea așa-numitei *Charta Oecumenica*, ce se dorește a fi un fel de lege peste Canoane și dogmă a Dogmelor, un fel de statut (ales „democratic” de CMB) după care se va conduce viitoarea „biserică ecumenistă”.

Charta conține, printre altele, toate hotărârile prin care „reprezentanții ortodocși”, de-a lungul timpului, s-au lepădat de învățăturile Sfinților Părinți și de dreapta credință, și în chip viclean au semnat apostazia în numele nostru, al poporului dreptcredincios și al Bisericii Ortodoxe!

Cu alte cuvinte, ecumeniștii ortodocși au lucrat „taina fărădelegii” în tot acest răstimp, în ascuns de ochiul credincioșilor, ca aceștia habar să nu aibă de hotărârile luate, încât atunci când se vor trezi „înfrățiți” peste noapte cu ereticii, să nu mai poată face nimic.

Și dacă tot vorbim despre duplicitatea ecumenismului, a se vedea lupta protestanților împotriva icoanelor din școli, sau în Ardeal șantajele politice și sutele de procese pe rol intentate de către greco-catolici parohiilor și mănăstirilor ortodoxe (ridicate dinainte de

1700), în vederea retrocedării pe baza unor semnături luate sub tortură de la ortodocși în timpul cotorpirii austro-ungare. Și la puțină depărtare, pe celelalte meleaguri românești, aceiași catolici se sărută și se îmbrățișează, se roagă și slujesc împreună cu ierarhii ortodocși.

Unde este atunci sinceritatea protestanților sau a catolicilor, în timpul rugăciunilor în comun când împreună cu ortodocșii rostesc *Tatăl nostru* sau în fața sălilor de judecată și a tribunalelor?

Iată câteva din miile de fețe ale ecumenismului și marea amăgire în care zac sufletele ortodocșilor ecumeniști.

✝ De ce ecumenismul este numit erezia ereziilor?

Abateră de la adevărata învățătură de credință ortodoxă este căderea în erezie, adică propovăduirea unei învățături diferite față de cea adevărată. Aceasta nu înseamnă că învățătura sănătoasă se împutinează, suferă schimbare sau încetează să mai existe, ci că o altă învățătură, nouă și contrară, este propovăduită în locul celei sănătoase. Ereziile au vicleșugul că nu se împotrivesc pe față cuvintelor evanghelice, ci se arată foarte de acord cu Scripturile, numai că le tâlcuiesc după voia lor, nu după cugetul Bisericii sobornicești.

Însă după dumnezeiasca purtare de grijă, prin apariția și dăinuirea în timp a unei erezii, nu trupul cel sănătos al Bisericii este cel vătămat, ci doar persoane sau grupuri, ca foste mădulare ale Bisericii-Trup, se desprind prin hulele rostite - ca niște mlădițe secătuite de „seva” Duhului Sfânt, punându-și în mare primejdie propria mântuire.

Erezia însemnează ascunderea, deformarea, negarea adevărului de credință al Bisericii celei una. Aici a fost marea piatră de poticnire a tuturor întemeietorilor de erezii: faptul că adevărul Bisericii, dincolo de învățatură și dogmă, este de fapt **Însuși Hristos**, iar pe Hristos poți să-L ascunzi, să-L negi, să-L biciuiești, să-L hulești, dar nu poți să-L birui sau să-L desprinzi de Biserica Sa. **A încerca să „legalizezi” eresul în Biserică este ca și cum ai umbla să-L decapitezi pe Hristos.**

Și din „neputința” de a schimba Ortodoxia Bisericii, ecumeniștii și-au întemeiat, pe baza propriilor inovații și hule, un nou creștinism, ridicând o nouă biserică prin unirea falselor biserici, în numele unei credințe într-un fals hristos.

Atâta timp cât o adunare – oricum s-ar numi - neagă fățiș Hotărârile celor Șapte Sinoade ale Bisericii Ortodoxe, nu reprezintă pentru turmă glasul ortodox și cugetul Bisericii. Drept aceea, Biserica socotește pe cei care nu mărturisesc ortodox credința întru Hristos, că sunt în afara

Bisericii, precum lepădată de Biserică este socotită și gruparea ecumeniștilor eretici.

Pe de altă parte, ecumeniștii sunt cea mai periculoasă grupare eretică din istoria Bisericii, deoarece au făcut pe mulți ortodocși să creadă că primind cele ce li se par „creștine” ale ereticilor, iar aceștia primind o spoială de „ortodoxie”, vor deveni „frați” întru Hristos!

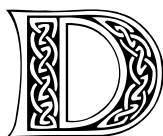
În mare amăgire sunt cei care renunțând la iubirea pentru Adevărul lui Hristos cred că vor deveni mai „convingători” că au dragoste de om.

Bineînțeles că pentru gândirea lumii de astăzi, a-L lega pe Dumnezeu de dogme, canoane și bariere religioase înseamnă învechire și barbarie. A considera că doar în Biserica Ortodoxă există mântuire înseamnă pentru lumea de astăzi îngustime și ură.

Între Protestantismul care spune că Hristos este undeva în ceruri și Hristosul Catholicismului care viază numai prin papa de la Roma, Ortodoxia spune că Hristos cel văzut în icoană este viu, aici printre noi, în Sfintele Taine.

Iar pentru ca Pâinea și Vinul să se prefacă în Trup și Sânge trebuie ca și preotul (săvârșitorul) și credinciosul (cel ce se împărtășește) să mărturisească singura credință cea dreaptă și apostolică. Atât de simplu și nimic mai mult. Unde este aici ura, bigotismul, fanatismul, decât în gurile ecumeniștilor care vor să defăimeze și să facă disprețuită rânduiala Bisericii.

✝ Nu e o dovadă de ne iubire din partea
Bisericii Ortodoxe, anatemizarea
ecumenismului?

impotrivă, anatema este cea mai limpede dovadă de iubire a Bisericii, care caută înainte de toate la mântuirea sufletului. Anatema arată tuturor deosebirea ereticilor de binecredincioși, a celor dinlăuntrul Bisericii de cei din afara Bisericii, așa cum Apostolul Pavel învătă în Scriptură:

«Chiar dacă noi sau un înger din cer v-ar vesti altă Evanghelie decât aceea pe care v-am vestit-o – să fie anatema! Precum v-am spus mai înainte, și acum vă spun iarăși: Dacă vă propovăduiește cineva altceva decât ați primit – să fie anatema!» Galateni 1.8-9

Asemenea Apostolilor, Părinții Sfințelor Soboare ale Bisericii au folosit aceste legături de nedezlegat numite *anateme* pentru a stăvili eresul care voia să sfâșie turma lui Hristos. Anatema osândește erezia și nu omul, deosebind astfel dreapta credință de cea mincinoasă.

Dacă unii, în priceperea lor oarbă, nu au putut înțelege tainele lui Dumnezeu și au adus numaidecât schimbări în credință, înseamnă că acolo a dispărut iubirea, căci adevărul și iubirea o credință sunt. Iar credința cea adevărată și vie nu este de două, trei, zece sau mii de feluri, ci una singură: credința în Hristos și Hristos întru Credință. Pretinsul drept de a adăuga Crezului Bisericii sau Sfintei Scripturi explicații

particulare și înțelesuri omenești, reprezintă un atentat la sfințenia Bisericii.

Erorile strecurate în învățăturile despre ființa și lucrarea lui Dumnezeu alcătuiesc o credință nouă și otrăvită, care, ajunsă crezută și mărturisită, duce la pierderea mântuirii sufletului. Iar Biserica, **drept una și singura care se îngrijorează întâi de mântuirea omului**, a considerat drept o dovadă de dragoste combaterea și anatemizarea tuturor credințelor eretice și a învățăturilor schismatice care, vorbind despre Dumnezeu, îndepărtează sufletele de la calea mântuirii.

Ecumenismul cade în păcat de moarte pentru că respinge ori ascunde adevărul Bisericii, adevăr pe care mulți neortodocși se străduiesc să-l afle. După dreptate, cuvântul lui Hristos rostit fariseilor se potrivește și ecumeniștilor: *«Vai vouă, cărturarilor și fariseilor fățarnici! Că închideți împărăția cerurilor înaintea oamenilor; că voi nu intrați, și nici pe cei ce vor să intre nu-i lăsați.»* Matei 23.13

Biserica Ortodoxă este Biserica Sfințelor Sinoade A-Toată-Lumea. Cine nu primește acest lucru se leapădă de Soboarele Bisericii, de sfinții care le-au pecetluit, de Predania și învățătura lor.

Biserica a dat anateme pentru a apăra Ortodoxia tocmai de ceea ce ierarhii, preoții și teologii părut ortodocși refuză să o mai apere astăzi, adică *de concilieri și reconcilieri, de înfrățiri și simbioze, de adevăruri comune și interferențe*

doctrinare, de intercomuniune confesională, eforturi comune și viziune pluralistă etc. - toate fețe ale ereziilor, multiple forme elegante și viclene ale uneia și aceleiași fapte: lepădarea de Mântuitorul Hristos și de Biserica Sa.

✝ **Ce cred și spun ecumeniștii ortodocși despre anatemele și afuriseniile date de Biserică tuturor „cultelor”, „confesiunilor” și „creștinismelor”?**

Ecumeniștii nu cred că Însuși Hristos, prin gura Sfinților Săi, este Cel ce afurisește, blestemă și dă anatemei orice „religie”, „închinare”, „cinstire” și „slujire” în afara credinței apostolice, credința ortodoxă. De obicei ecumeniștii evită aceste subiecte, ori spun că acei „oameni” (nu Sfinți) sunt cei care au hotărât sfintele canoane ale Bisericii, determinați de *interese de castă, prozelitism religios, dorința de dominare și expansiune, ambiții politice etc.*, nu pentru că ar fi fost insuflați de Duhul Sfânt, purtători ai adevărului dumnezeiesc.

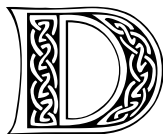
Ecumeniștii cred că blestemele, anatemele și afuriseniile nu au putere adevărată, deplină, lucrătoare și că aceste legări și pecetluiri duhovnicești sunt simple convenții bisericești, „intimidări” și „abuzuri ale popilor”, ce trebuiesc înlăturate în scopul „reconcilierii” și al „comuniunii” ortodoxiei cu ereticii și păgânii.

Toți ortodocșii ecumeniști nu cred că blestemele, anatemele și afuriseniile (mai) sunt valabile în zilele noastre. Cu alte cuvinte, ei dau de înțeles că păgânii și ereticii, vădiți în trecut drept apostatați de către Sfinții Părinți ai Bisericii, nu ar mai fi aceiași păgâni și eretici ca cei de astăzi, deși păstrează neschimbate aceleași rânduieli apostate.

Ortodocșii ecumeniști cred că blestemele, anatemele și afuriseniile sunt *regretabile erori, greșeli ale istoriei, mărturii ale extremismului fanatic, fapte nechibzuite, atitudini pripite*.

Biserica însă a dat anateme pentru a deosebi Ortodoxia de orice erezie, adică de înnoirile și schimbările învățăturilor statornicite despre Sfânta Treime, Nașterea, Răstignirea și Învierea Mântuitorului; Maica Domnului, Apostoli și Sfinți, Cruce, icoane – învățături care odată răstălmăcite, abat sufletele de la calea mântuirii.

✝ Bine, dar atunci numai ortodocșii au „monopol” asupra creștinismului? Nu e aceasta o viziune îngustă, discriminatorie, egocentrică și exclusivistă?

acă privim comparativ lucrurile, între sectarii care spun că *doar ei se vor mântui* și ecumenismul care spune că *toți se vor mântui*, tocmai viziunea ortodoxă este cea echilibrată atunci când zice că *nu toți ortodocșii se vor mântui și nu*

*toți ceilalți se vor osândi*²¹. Biserica nu lasă mântuirea sufletului în rațiunile oamenilor, ci în judecățile tainice ale lui Dumnezeu.

În al doilea rând, nu omul ortodox, ci Hristos are cârma Creștinismului. Însă Hristos nu e undeva în cer, de unde a lăsat Papei sau lui Luther, Iehoviștilor, Mormonilor sau ecumeniștilor din CMB conducerea Creștinismului. Hristos e printre noi, e aici în lume, de la Facere până la Apocalipsă, e Trupul cel Viu în Tainele Bisericii.

Ceea ce ecumenismul nu vrea să arate lumii este virtutea de căpătâi a Creștinismului: că nu e al oamenilor, nu e un partid sau o fundație, să fie al cuiva. Creștinismul întemeiat de Hristos nu e o unire a oamenilor cu oamenii, ci e o chemare la viață, o înviere, o restaurare lăuntrică, este o luptă a omului cu sinele pătimăș pentru „a fi” sau „a nu fi” întru Hristos, e (re)nașterea omului înnoit în harul Duhului Sfânt.

Într-adevăr, în Creștinism un „monopol” există, însă nu e al oamenilor, ci **este lucrarea (minunea) văzută a harului lui Dumnezeu, săvârșită doar prin dreapta credință**. Așa se face că NUMAI în Ortodoxie avem sfinți cu sfinte moaște, NUMAI în Ortodoxie apa sfințită

²¹ Sfântul Lavrentie de Cernigov spune că evreei care se vor împotrivi Antihristului vor câștiga mântuirea, considerându-se, prin pogorământ, botezați în propriul sânge vărsat pentru adevărul credinței, la fel ca mucenicii primelor veacuri sau ca tâlharul de pe cruce.

(agheasma) nu se strică și NUMAI la ortodocși vine de Paști Sfânta Lumină a Învierii. Este oare „îngustă”, „fanatică” sau „habotnică” Ortodoxia pentru că Dumnezeu a binevoit ca aceste minuni văzute să se petreacă doar într-însa?

Creștinismul dreptmăritor e unic, ca o *comoară de mult preț* pe care o dobândești sau nu, ca o *haină de nuntă* (botezul) pe care o îmbraci sau nu, e un *untdelemn* (faptele bune) prin care-ți luminezi candela sufletului sau nu. E vinovată atunci Biserica pentru că Hristos a întemeiat o singură cale, un singur adevăr și o singură credință, sau că cei botezați vor câștiga Împărăția Cerurilor și numai cei împărtășiți cu Hristos vor avea viață întru dânșii?

Când cuvântul vestirii e străin, când chemarea la viață e rostită de glasul morții, când Evanghelia este măsluită și cuvintele Apostolilor falsificate, atunci nu mai putem vorbi de creștinism autentic, de adevăratul Hristos, de mântuire.

Așa cum unii oameni, la o bucată de sticlă spun diamant, când despuiți fiind cred că sunt îmbrăcați, când la apă spun vin, când lui Antihrist îi spun Hristos, credem că nu e îngustime sau egoism să-i contrazicem spunând minciunii minciună, ereziei erezie, apostaziei apostazie, să-L numim pe Hristos viață și pe Antihrist moarte.

Da, pentru această lume, *singura cale mântuitoare* a lui Hristos va fi întotdeauna „exclusivistă”, pentru că cere dreapta credință și

fapte bune. Numai iadul nu „discriminează”, ca unul ce așează ereticul alături de sodomist și ecumenistul alături de păgân.

Atâta timp cât *Ortodoxia cea veche* înseamnă jertfă, răstignire, unire cu Biserica cea Una, răzvrătire împotriva păcatului și neîmpăcare cu duhul acestei lumi, iar *Ortodoxia cea nouă* înseamnă schimbarea rânduielilor, înnoirea învățăturilor de credință, transformarea Creștinismului în creștinisme și a Bisericii în biserici, nemărturisirea adevărului, împăcarea cu apostazia și apostatii acestui veac -, cu ușurință vom putea deosebi adevărul de minciună, lumina de întuneric, calea strâmtă către Împărăția Cerurilor de drumul universal și „nediscriminatoriu” către iad.

Ca să învieze, Hristos a murit răstignit de mâna celor care Îl așteptau să I se închine. Ca să fie răstignit, Hristos a fost trădat de cel care ar fi trebuit să-L propovăduiască lumii. Dacă Adevărul a stat întemnițat în numele „dreptății”, dacă umaniștii au ucis pe Fiul Omului și Creatorul a fost scuipat și palmuit de făptură, înseamnă că Ortodoxia în creștinismul său este cea mai de preț „nebunie” și „rebeliune”, este de fapt răsturnarea „normalității”, „virtuților” și „credințelor” acestei lumi.

Un „creștinism” atractiv și plăcut, prieten al lucrurilor lumești, descătușat de rigiditatea Evului Mediu și de judecăți pesimiste privind oamenii și păcatele lor, ei bine, un astfel de

creștinism nu va mai considera *creștini* pe cei „anti”, pe cei „învechiți”, pe cei care-și apără Biserica și credința invocând „istoria” sau „umbre ale trecutului”. Sub asemenea mentalități, încet-încet, atitudinea trădătorilor devine normală, corectă, „ortodoxă”.

✝ Prin manifestările lor, nu antiecumeniștii, nu habotnicii, nu ultraortodocșii sunt cei care se opun dialogului, deschiderilor religioase, absolut normale într-o societate emancipată?

Dacă termenii de *antiecumenist* și *ultraortodox* de mai sus înseamnă respectarea, păstrarea și propovăduirea învățaturii de credință și a rânduielilor Sfinților Părinți, răspunsul la întrebare este negativ. **Ortodocșii nu se împotrivesc dialogului Ortodoxiei cu diverse culte și religii, ci negocierii credinței și schimbării Ortodoxiei.**

Din păcate, ortodocșii naivi aud informațiile despre ecumenism din exterior, filtrat, amestecat, neînțelegând prea bine ce înseamnă „roadele dialogului”, „intercomuniunea”, „charta oecumenică”, decât că e ceva „de bine”. Ortodocșii de rând nu-și dau seama că nu pot avea o părere reală și obiectivă, atâta vreme cât nu pot participa la întrunirile, dezbaterile și negocierile ecumeniste și nici nu li se arată

documentele oficiale pe care „reprezentanții” le semnează.

La fel ca și în Masonerie, structura Ecumenismului este piramidală, adică cei de jos habar nu au ce hotărăsc și ce fac cei de sus, cei micuți „știind” doar ceea ce li se spune. Manipularea este evidentă, atâta timp cât sunt ținuți în beznă și îndemnați să „asculte” și să se supună, indiferent ce ar însemna aceasta.

Ortodocșii de rând nu văd că avalanșa de adunări, simpozioane, misiuni și dialoguri există numai într-o singură direcție, între ortodocșii „aleși” și ecumenism, pe când între ortodocșii ecumeniști și ortodocșii „tradiționaliști” nu se organizează nici măcar o singură conferință. Începe să se resimtă acel duh ticălos în care „alesul” vorbea de la tribună iar toți ceilalți, supuși, trebuiau să aplaude frenetic absurditățile debitate.

Dacă ortodocșii ecumeniști se laudă cu idei noi, cu teologii salvatoare, să vină cu ele în areopag, să le supună dezbaterilor, să vedem dacă rezistă argumentelor patristice, nu să ni le comunice pe un ton grav, „oficial” și implacabil, după ce sunt puse în practică. Aceasta credem că ar fi o atitudine corectă și de bun-simț într-o societate creștină „emancipată”.

Vedem cum în rândul ortodocșilor, într-adins se menține o atmosferă tainică, cețoasă, o tăcere vinovată ca pe vremea comunismului, în care nimeni nu avea voie să scrie, să vorbească sau să gândească „potrivnic”. Așadar, dorința

noastră este de a chema pe ortodocșii ecumeniști la dialog cu ortodocșii, altfel nu suntem departe de cel mai crunt totalitarism religios „creștin”. Dacă ortodocșii ecumeniști vor continua, ca și până acum, să țină cu dinții de frâiele cu care mână turma Bisericii spre *progres, evoluție și preschimbare*, vor ajunge să ridice mari schisme și să pricinuiască grele apostazii în Biserică.

Credința în Hristos nu se negociază, ci se crede. Adevărul întru Hristos nu se demonstrează, ci se mărturisește. Iubirea întru Hristos nu duce la păcat și dezbinare.

✝ Întotdeauna ultimul cuvânt în Ortodoxie îl au sfinții, modelele autentice de credință și iubire pentru Hristos. Ce spun aceștia despre ecumenism?

Toate învățăturile sfinților sunt sobornicești, împărtășind deopotrivă aceeași dogmă a credinței. În timpurile de prigoană, dintotdeauna Biserica a rânduit spre apărarea turmei dreptcredincioase ridicarea unor ierarhi vrednici și hotărâți, care să taie de la rădăcină tot eresul și dezbinarea.

Cunoaștem viața și minunile Sfinților Trei Ierarhi - Vasile cel Mare, Ioan Hrisostom și Grigorie Teologul, care în secolul IV au dus o luptă grea și fără încetare pentru adevărata înțelegere și păzire a drepte credințe apostolice, cu privire, îndeosebi, la dogma Sfintei Treimi,

cea mai de seamă Taină a credinței creștine. Și învățătura lor a rămas învățatură ortodoxă, de atunci, de azi și de totdeauna.

Atunci când în veacul al XI-lea, episcopul Romei a căzut în erezie și împreună cu el un întreg Apus, Biserica a rânduit iarăși învățători neînfricați ai drepte credințe, cei *Trei Noi Ierarhi* – Fotie cel Mare (+898), Marcu al Efesului (+1444) și Grigorie Palama (+1362). La vremea lor, nimeni din cei iscușiți în catoliceasca filozofie - ridicată de papi la rang de teologie - nu a reușit a le sta împotriva sfinților în credință și dragoste, în răbdare și dreaptă mărturisire, «*alegând mai bine să pătimească cu poporul lui Dumnezeu, decât să aibă dulceața cea trecătoare a păcatului.*» Evrei 11.25

Pentru acest veac al și mai marilor înșelări și căderi din credință, Biserica a rânduit noi *Stâlpi ai Ortodoxiei*, ridicarea unei noi treimi de ierarhi - Ioan Maximovici (+1966), Nectarie de Eghina (+1920) și Nicolae Velimirovici (+1956) – cei care cu bucurie și-au pus sufletul pentru oile cele cuvântătoare, nefiind clătinați de temeri omenești, nebătând în retragere în ce privește mărturisirea adevărului și slujind voia singurului Hristos.

Ei bine, toți acești neînfricați luptători mărturisesc cu toată hotărârea, în cuvântul și scrierile lor, deșertăciunea unirilor pământești și eresul în care se zbate prins ecumenismul.

✝ Dacă toți sfinții mărturisesc ecumenismul drept erezie, înseamnă atunci că toți ierarhii și preoții ecumeniști de astăzi sunt eretici și că trebuie să fugim de bisericile unde aceștia slujesc?

 e cuvine ca în tot ceea ce facem să avem scrierile sfinților drept ajutorătoare și povățuitoare spre a împlini porunca apostolească: «Să fiți într-un suflet, cugetând una și fiind părtași la pătimirile cele pentru Hristos.» Filipeni 2.2; 3.10

În Ortodoxie, esențială este lupta pentru a păstra unitatea Bisericii în dreapta credință. Dacă fugind de o erezie, dezbinăm Biserica, pe o altă cale scopul diavolului a fost atins: schisma și despărțirea de Biserică.

Sfinții ierarhi pomeniți mai sus nu anatemizau de la început neregulile, pentru a nu se face tulburare înainte de vreme, ci vărsau lacrimi și povățuiau cu blândețe înainte de a se ridica pentru tăierea din rădăcină a mlădițelor veștejite. Sfinții erau primii care luau poziție împotriva practicilor necanonice sau eretice, dar niciodată nu au făcut schismă în Biserică. Mântuitoarea cale de mijloc este cea care nu se abate nici în indiferență sau nepăsare, dar nici în judecată rece sau zelotism.

Scriptura învață ca «*de omul eretic, după întâia și a doua mustrare, depărtează-te, știind că unul ca acesta s-a abătut și păcătuiește, fiind sieși osânditor.*» Tit 3.10-11 E limpede că episcopul sau

preotul ecumenist ușor îi influențează pe cei din jur cu atitudinea neduhovnicească și îi trage în slăbiciune și pe alții, prin propria slăbiciune și neorânduială.

Însă Scriptura povățuiește mai întâi la *calea iconomiei*, «*la întâia și a doua mustrare*» ca o coborâre vremelnică la slăbiciunea celuilalt, pentru a-l ridica la adevărul din care a căzut. Un singur cuvânt este de ajuns celor sinceri spre a (re)veni la calea mântuirii.

Este ușor a vedea sminteala altora în Biserică, dar înainte de a osândi, să întrebăm ce am făcut noi pentru a opri sminteala. **Nimeni să nu aibă dreptul de a tăia uscata mlădiță dacă înainte nu a făcut nimic pentru înzdrăvenirea sa**, ca să nu se asemuiască celor cu râvna bună, dar fără de dreaptă socoteală, despre care Apostolul spune: «*Căci le mărturisesc că au râvnă pentru Dumnezeu, dar sunt fără cunoștință.*»^{Romani 10.2} **Zelotismul fanatic, chiar pentru dreapta credință, este la fel de primejdios ca și călcarea adevărului.**

«*Depărtează-te*» este calea acriviei, lăsată acolo unde iconomia nu a izbutit, pentru a nu rămâne și legiui slăbiciunea ecumeniștilor ca normă. Depărtarea nu înseamnă fugă, ci luptă.

Stăpânirea celor mari asupra celor mici este dată de rânduiala ascultării tuturor de autoritatea Sfintelor Canoane. *Neascultătorii de Hotărârile Sfinte se fac astfel lipsiți de autoritate.* Deci, în Biserică, nu poate episcopul să dispună, contrar canoanelor, contrar credinței, de

credincioși și de cler. De aceea nu adevărații ortodocși trebuie să fugă din bisericile ecumeniștilor, ci ecumeniștii trebuiesc fugăriți din biserica cea ortodoxă.

Și pentru ca nimeni să nu se smintească înainte de vreme sau să lucreze după cugetul său, arătăm hotarul ce desparte iconomia de acrivie, muștrarea de depărtare, răbdarea de luptă, în cazul ecumenismului eretic: **împărtășirea ereticilor din același potir cu ortodocșii.** Când veți vedea pe eretici (catolici, uniați, protestanți, monofiziți) împărtășindu-se din potirul ortodox²², să cunoașteți că acolo se lucrează toată hula și apostazia.

Ereticii au amăgit pe mulți cu ușurință, rostind formulele ortodoxe de rugăciune, deși nu credeau deloc în conținutul lor, la fel cum ecumeniștii reproduc citate din Sfinții Părinți, dar nu le primesc în chip real înțelesul.

De pildă, alături de un ortodox, catolicii sau protestanții pot foarte ușor să rostească rugăciunea „Tatăl nostru”, chiar dacă nu cred în același „tată”, căci de ar crede, s-ar lepăda de ereziile lor și ar veni la botezul Bisericii Ortodoxe. Însă puși să rostească Crezul Bisericii, cu siguranță toți ereticii vor da înapoi fiindcă «*ei mărturisesc că-l cunosc pe Dumnezeu, dar cu faptele lor Îl tăgăduiesc*»^{Ti 1.16}, căci această scurtă mărturisire a Crezului arată nu numai forma, ci și esența Hristosului din Treimea Bisericii.

²² Numai dacă n-au primit mai-nainte botezul Bisericii.

De aceea ecumenismul este cea mai perfidă manifestare a eresului, fiindcă lucrează formele evlaviei creștine într-un alt duh, căutând o altă unitate, „împărtășind” înșelător din potirul ortodox pe cei care nu mărturisesc Crezul și nu cred în Hristosul Ortodoxiei.

Iar ierarhii și clericii ecumeniști care vor «*păcătui vânzând sânge nevinovat*»^{Matei 27.4} se vor face asemenea lui Iuda, cel care L-a „dăruit” pe Hristos „religioșilor” vremii zicând: «*Ce voiți să-mi dați și eu Îl voi da în mâinile voastre? Iar ei i-au dat treizeci de arginți.*»^{Matei 26.15}

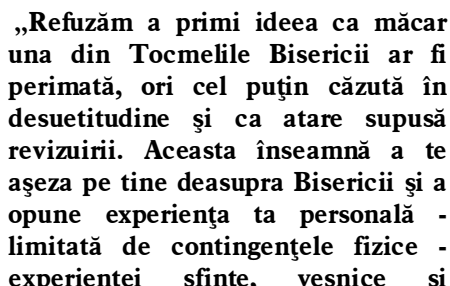
Acești clerici nu vor fi «*făcătorii de pace*», ci trădătorii «*prin care vine sminteala*»^{Matei 18.7} în Biserică, cei despre care Scriptura povățuiește: «*Feriți-vă de proorocii mincinoși, care vin la voi în haine de oi, iar pe dinăuntru sunt lupi răpitori. După roadele lor îi veți cunoaște.*»^{Matei 7.13-16} De aceea intercomuniunea, adică împreună-împărtășirea ortodocșilor cu ereticii este apogeul căderii și semnul de început al luptei pentru apărarea dreptei credințe în Biserică.

Din păcate, strădaniile ecumeniștilor ortodocși spre aceasta se îndreaptă, spre căderea sub ocară Mântuitorului atunci când vor oferi Mărgăritarul Împărtășaniei ereticilor.

Însă nu vor dobândi cununile virtuții, ci pătimi-vor întocmai ca cei despre care Evanghelia spune: «*ca nu cumva să-l calce în picioare și, întorcându-se, să vă sfâșie pe voi.*»^{Matei 7.6}

PARTEA A DOUA

DESPRE ECUMENISMUL ORTODOX

„Refuzăm a primi ideea ca măcar una din Tocmelile Bisericii ar fi perimată, ori cel puțin căzută în desuetitudine și ca atare supusă revizuirii. Aceasta înseamnă a te așeza pe tine deasupra Bisericii și a opune experiența ta personală - limitată de contingentele fizice - experienței sfinte, veșnice și călăuzită de Duhul Sfânt, a Bisericii. Niciodată Sfintele Soboare A-Toată-Lumea n-au afirmat perimarea vreunui din canoanele formulate mai înainte, chiar dacă mai sunt unii care caută să reducă Biserica la măsura lor personală, nu pe sine la măsura Bisericii - situându-se prin aceasta în afara Bisericii și încetând de a mai participa la viața harului.”

Cuviosul Arhiepiscop Tit Sîmedrea

(+1971)

✝ Există ecumenism ortodox?

ceastă formulare este foarte înșelătoare. Vedeți, „*ecumenismul ortodox*” există așa cum auzim că există și biserica ... baptistă, adventistă, iehovistă etc., partid creștin, sfânta Românie, nație mesianică, evoluționism teist, unitate în diversitate, homosexuali creștini, masoni creștini, yoga creștină, fundamentalism creștin etc. „*Ecumenism ortodox*” este o formulare înșelătoare și nelegitimă, născocită pentru a înșela prin auz înțelegerea minții.

Trebuie să deosebim aici două lucruri:

1. Esența problemei este de fapt ce *ortodoxie* propovăduiește „*ecumenismul ortodox*”, despre ce Hristos vorbește biblia ecumenistă, adventistă, iehovistă, etc. În adevărata Scriptură, în adevărata Ortodoxie, în adevărata Biserică nu poate încăpea eresul, minciuna și înșelarea, de aceea toți catolicii, sectarii, sodomiștii, masonii și ecumeniștii au fost nevoiți să-și rescrie propria biblie, propriul creștinism, să-și redefină propriul „hristos” care să-i „mântuiască” cu tot cu păcatele lor de erezie, hulă și apostazie.

2. Ortodocșii care cred în „*ecumenismul ortodox*” sunt înșelați de o metaforă, de un concept. Practic, *ecumenismul ortodox* este antiortodox, creștinismul Consiliului Mondial al Bisericilor este anticreștin, „ceilalți” hristoși sunt antihriști.

Căutând doar la formă, doar la auz, „ecumenismul ortodox” pare «*frumos la vedere și bun la gust*»^{Facere 3,6}, însă oprindu-ne doar aici, pierdem înțelesul, nu mai vedem dincolo de masca „binelui” chipul *diavolului*, cel iscusit în a îmbrăca blasfemia în frumoase cuvinte creștinești.

De fapt, „ecumenismul ortodox” este numele unui plan, al unei lupte dusă dinlăuntru Bisericii prin ortodocșii trădători și înșelați, prin ortodocșii neobișnuiți cu citirea Sfinților Părinți, prin ortodocșii care învață creștinismul de la televizor, prin ortodocșii care se spovedesc la duhovnici delăsători sau ecumeniști, prin acei ortodocși prostiți de formulările antagoniste ale noului veac: «*Căci va veni o vreme când nu vor mai suferi învățătura sănătoasă, ci – dornici să-și desfăteze auzul – își vor grămădi învățători după poftele lor, și își vor întoarce auzul de la adevăr și se vor abate către basme.*»^{Timotei 4.3-4}

✝ Cum poate un ortodox să devină ecumenist?

edem cum ecumenismul sapă în mințile ortodocșilor un anumit tipar, o schimbare de mentalitate ușor de identificat. La început, ortodoxul ecumenist crede că toate religiile, respectiv toate „creștinismele” și „bisericele” sunt bune, drepte, adevărate, mântuitoare. **Mai departe totul e „logic”,** căci

ajunge ușor la convingerea că toți „dumnezeii” sunt Dumnezeu, că toți hristoșii sunt Hristos, că toate „creștinismele” sunt Creștinism și că toată suflarea se închină, se roagă și cinstește același Dumnezeu căruia I se închină și ortodocșii, ceilalți însă numindu-l cu nume diferit, fiecare pe limba lui.

Deja aici ortodoxul a gustat din mărul eresului, fiind atras nu de dreptatea și adevărul *credinței celei una*, ci de lucrarea universalizării, de râvna socială către globalizare, de dorința de a înfăptui o credință democratică, pe toate gusturile, un nou creștinism care să-i împace și să-i unească pe toți „creștinii”, chiar și pe cei necreștini.

Citind prin Scriptură că «*în cer multe locașuri sunt*»^{Ioan 14.2}, ortodoxul ecumenist înțelege după o simțire umanist-pietistă că toți se vor mântui în credința lor, că Dumnezeu, milostiv fiind, îi va mântui pe toți, că doar toți au crezut, toți s-au rugat, toți au postit, toți au făcut bine, toți sunt buni. Sau că în nesfârșita-I bunătate, Dumnezeu nu va avea „curajul” și „răutatea” să fie (și) drept, că Hristos nu gândește egoist și nu va osândi la iad pe „cei ce cred”, nici nu va judeca lumea „după dogme, canoane și norme”.

Că cel mai important e să ai „inimă bună”, să fii „bun la suflet”, trecând peste dreapta-credință, care, în opinia ortodoxului ecumenist, e doar o „treabă popească”, „convenționalism rigid și absurd”.

Inima ortodoxului ecumenist este mânată de același „bine” ca al marilor eretici ai vremii, care au crezut că apără și fac un mare bine creștinismului dacă aduc înnoiri și schimbări în învățătura Apostolilor.

Numai că un astfel de „bine” umanist, o astfel de *ortodoxie* după mintea omului nu mai este nicidecum mântuitoare pentru sufletul înșelat al ecumenistului.

✝ De ce aleg atunci ortodocșii să fie ecumeniști?

rtodocșii ecumeniști sunt de două feluri: naivi și trădători. Trădătorii sunt acei ortodocși care cunosc adevărul, însă aleg minciuna asemenea lui Iuda, de dragul unui profit sau câștig lumesc: bani, putere, medalii, recunoaștere, intrarea în cercuri influente, respect din partea celorlalți, senzația că participă la hotărâri ce vor schimba întreaga lume, că li se vor ridica statui și le va rămâne numele scris în istorie²³. Evident că ecumenismul „investește” mai ales în profesori de teologie și clerici cu trecere și influență în lumea ortodoxă.

Cei naivi sau simpli sunt masa de manevră a primilor, fiindcă în simplitatea lor păcătuiesc prin necunoaștere, de vreme ce nu cunosc nimic (ori vag) despre Credința Ortodoxă și sunt

²³ Cu astfel de pofte sunt mânate și sufletele masonilor.

convinși că „fac bine”. Aceștia nu știu și nu cred că Ortodoxia vine de la Hristos prin Apostolii care au întemeiat și dat rânduielele Bisericii.

Naivii sunt racolați dintre cei „corecți civic”, dintre cei care respectă „adevărul mulțimilor”, „pacea lumii”, „dreptatea democrației”, dintre cei care pun mai presus de Ortodoxie sau o înțeleg prin *armonia, pacea, reconcilierea, progresul, democrația și unitatea* acestei lumi.

Acești sărmani ajung niște reeducați care nu cunosc nimic despre viețile Sfinților, nu știu cum și cu cine au luptat Mărturisitorii pentru apărarea Ortodoxiei, nu știu că Mucenicii cu însuși sângele lor au pecetluit această Ortodoxie de care astăzi se leapădă așa ușor.

Toți ortodocșii ecumeniști se tem de părerile lumii și de disprețul „majorității”, le e frică de „puterea” trădătorilor, se înfricoșează să contrazică oficialitățile (civile, bisericești, europene) care impun legi sau hotărâri apostate, se tem să nu „discrimineze”, se înfricoșează de greaua cruce a răbdării batjocurii și ocărilor, le e rușine să fie numiți „extremiști”, „fanatici”, „fundamentaști”, „expirați”, „provinciali”, „răzvrățiți” și „habotnici” pentru credința cea dreaptă întru Hristos.

Ortodocșii ecumeniști nu-și riscă pentru mărturisirea Ortodoxiei liniștea, confortul, comoditatea, salariul, prietenii, nu-și dau nimic pentru apărarea lui Hristos, nici sângele și nici viața.

✝ **Nu are nevoie Ortodoxia de ecumenism, ca să fie mai cunoscută de lume, mai respectată, mai apărată?**

Ortodoxia nu are nevoie de respectul și de admirația oamenilor, ci de pocăința lor.

Sunt ierarhi și preoți care sunt de acord cu ecumenismul motivând că așa apăra și păzesc Biserica. Dar Biserica nu poate fi apărată cu armele păcatului, căci ea este ocrotită de Însuși Hristos cu armele cele dumnezeiești-omenești. Nu poți dobândi cele ale Harului lucrând cu cele ale hulei.

Ecumenismul nu propovăduiește Ortodoxia, ca să o poată face cunoscută celor neortodocși, ci ecumenismul popularizează pe întinsul pământului un amestec (sincretism) de creștinism, un amalgam de ortodoxie cu protestantism și cu new-age, o nouă ortodoxie blazată, reconciliantă, tolerantă, căldică, searbădă, pragmatică, o cu totul altă ortodoxie, cea pătrunsă de binele antihristic și pe gustul acestei lumi.

Drept dovadă, ecumenismul nu a adus până acum pe nimeni la Botezul ortodox, în schimb a dus pe mulți ortodocși la lepădarea de Crezul Ortodoxiei.

Cunoașterea Ortodoxiei nu vine prin reclamă și publicitate, ci prin credința cea sinceră și adevărată, iar „cartea de vizită” a Ortodoxiei stă de două mii de ani la vedere pentru toți:

păstrarea adevărului, minunile credinței, sângele Sfinților și iubirea care mântuiește întru Iisus Hristos. Ortodoxia fiind sfântă și desăvârșită, nu caută vreun ecumenism sau vreo credință „salvatoare” în afara ei.

Nu ecumenismul sau ecumeniștii reprezintă glasul Ortodoxiei, ci viața, cuvintele și minunile Sfinților. Ortodoxia nu are nevoie de organizația ecumeniștilor ca să fie a-tot-cuprinzătoare, căci universalitatea *credinței celei una* este de două mii de ani desăvârșită prin propovăduirea Apostolilor, făcând ca până astăzi Biserica lui Hristos cea Ortodoxă să fie prezentă în fiecare țară și pe fiecare continent al acestui pământ.

✝ Cum putem deosebi un arhiereu, preot, stareț, teolog ortodox de unul ecumenist?

el ecumenist, în loc să arate credincioșilor și necredincioșilor (public și în taină) că toate credințele, spiritualitățile, cultele, confesiunile, religiile și „bisericele” din afara Bisericii sunt mincinoase și viclene, el dimpotrivă, participă la întruniri, conferințe și programe socio-culturale, încheie tratate și alianțe, caută să câștige simpatii și laude lingușitoare din partea ereticilor, deformând învățăturile sfinților și adevărul întru Hristos.

Ortodoxii ecumeniști cred și spun (public ori în taină) că adevărul, dragostea, dreptatea lui Hristos Dumnezeu există nu în singura Biserică

apostolică, ci în toate credințele, în toate „bisericele” sau în toate religiile acestei lumi.

În general, ecumeniștii ortodocși au o replică favorită, cea a „*iubirii necondiționate*”, în care Dumnezeu îi iubește pe toți, *așa cum sunt*. Îșelare mai mare nici că se poate, deoarece Însuși Hristos a arătat că iubește omul, dar urăște păcatul omului, iubește pe eretic, dar urăște erezia, iubește pe păgân, dar urăște păgânismul.

Iubirea lui Hristos nu este despărțită de adevărul lui Hristos. Hristos nu iubește împotriva adevărului și nu lucrează adevărul împotriva iubirii. Hristosul Bisericii ne-a arătat o iubire de adevăr și un adevăr al iubirii, nu o iubire oarbă, globală, o iubire care îmbrățișează totul de-a valma, dimpreună cu minciuna, hula și apostazia.

Ortodocșii ecumeniști sunt duplicitari, voind să slujească și lui Mamona și lui Hristos: cinstesc icoanele, însă se roagă împreună cu cei ce hulesc icoana, se roagă Maicii Domnului, însă se îmbrățișează cu hulitorii Maicii Domnului și ai Sfinților, poartă la gât crucea, dar aprobă învățătura hulitorilor de Sfânta Cruce.

Ecumeniștii români sunt de obicei instruiți, trimiși la „specializare” în instituțiile protestante sau catolice. Așa s-a ajuns ca teologii ortodocși, viitorii preoți sau episcopi, să nu mai crească la sânul Bisericii, ci să se trezească bursieri sau masteranzi în mijlocul

campusurilor universitare apusene, pline de duhoarea raționalismului și a decăderii spirituale, fără putința de a mai gusta din viața duhovnicească întru Hristos, singura care naște adevărata Teologie. Și așa s-au înălțat ca fumul în Biserică, „teologi de școală nouă”, cu mințile pline de filozofie protestantă și cu inimile golite de taina ortodoxă, ajungând să vadă învățăturile dogmatice drept simple formulări rituale, nu adevăr revelat și mântuitor.

De aceea, orice cleric sau laic, ce vrea să se numească ortodox fără a urma Predania vie a Sfinților Părinți, este un intrus, un păstor năimit în turma lui Hristos.

✝ Cum vorbește și cum arată un episcop, preot, duhovnic, profesor sau teolog ecumenist? Care le sunt expresiile preferate în limbajul zilnic?

răirea ecumeniștilor este moale, sensibilă, grijulie, duplicitară, presărată cu exagerată căldură și vizibilă prefăcătorie, uneori dimpotrivă – limbaj de cancelarie, prompt și funcționăresc, rece și expeditiv; în predici – pacifiști și lacrimogeni, imploră și înduioșează, exagerat de slugarnici sau trufași. Seamănă izbitor cu niște politicieni îmbrăcați în veșminte.

După înfățișare arată prosperi, bine hrăniți, deseori tunși, rași sau cu barbă de artist.

Umaniști convinși și nițel filantropi, sunt mari ctitori de spitale, azile, instituții culturale (cu banii CMB). Sunt prezenți în primele rânduri la întruniri, conferințe și simpozioane, în care nu se pomenește nimic despre Hristos, pătimire, mucenicie, dreapta-credință. Evită cu grijă subiecte precum: erezie, apostazie, păgânism, materialism, sincretism, laicism, globalism, liberalism, pecetluire, sionism, comunism, new-age, masonerie.

Totdeauna se recomandă penibil sau nu scapă să amintească că sunt absolvenți a două-trei facultăți, masteranzi sau doctori ai unor universități, bineînțelele occidentale (în special Franța, Germania, Anglia, Italia, Elveția).

Ecumeniștii ortodocși sunt neutri, vorbesc ambiguu, la modul general, folosind cuvinte multe și frumoase din care nu înțelegi nimic concret; văd un viitor pașnic și liniștit al Bisericii (o să fie bine, e bine așa, să fim buni), dar îi trădează o supunere superstițioasă față de oficialități (religioase și politice), venerază tot ce înseamnă mărime, putere, legislație, ordin și ordine, chiar dacă prin acestea se aduc prejudicii Bisericii lui Hristos.

Sunt liberaliști și progresiști, nu îndeamnă la o nevoiță trupească (post, rugăciune, metanii, citire din Sfinți Părinți) mai hotărâtă, ci la una simbolică, dezleagă ușor la împărțășanie, dezleagă posturile, scurtează Liturghia și slujbele, silind în schimb la a cumpăra multe lumânări și a face multe donații bisericii.

Sunt „șmecheri”, „descurcăreți”, corupți, grijulii cu mofturile „puternicilor” și osârdnici cu săracii. Trăiesc în lux și huzur, propovăduind sărăcia și milostenia.

Nu sunt frământați de problemele prin care trece Biserica²⁴, nu dau nici un răspuns ferm și nu au vreo atitudine hotărâtă față de invazia sataniștilor, a masonilor, a desfrânaților, apostazia Europei și ofensiva împotriva creștinismului și a creștinilor²⁵.

Altminteri, majoritatea ecumeniștilor ortodocși sunt masoni, membri în *Lions Club* sau *Rotary Club*²⁶, sau teozofi, yoghini, practică radiestezia, reiki, bioenergia și alte terapii alternative (îl văd pe Hristos și nu pe dracul în spatele „energiilor” sau a „forței”), ori „cercetează” și sunt „pasionați” de practici orientale și păgâne.

Văd Biserica și Ortodoxia ca pe o proprietate personală, cu care pot face orice. Exploatează financiar superstiția și obediența ortodocșilor naivi sau amenință cu blesteme și mari neazuri

²⁴ Pentru ei, singura problemă a Bisericii e că încă nu s-a „integrat”...

²⁵ De exemplu *clonarea, evoluționismul teist, legile, învățământul și politica anticreștină, discriminarea, homosexualii, pecetuirea cu 666, new-age, rockul, drogurile sau Harry Potter, Codul lui DaVinci, Evanghelia lui Iuda etc., etc., etc.*

²⁶ Cele două „cluburi” sunt pepiniere de recrutare, pregătesc mentalitatea și fac „antrenamentul” pentru intrarea în Masonerie.

pe cei ce le spun adevărul în față sau li se împotrivesc.

Sunt râvnitori în a dobândi un anume pragmatism „creștin”, similar celui catolic și protestant, acela de a zidi cât mai mult, de a ridica cât mai sus, de a construi Împărăția Cerurilor aici pe pământ. Așa ajung să fie biruiți de spiritul antreprenorial, confundând marketingul și abilitatea managerială cu virtuțile creștinești.

Nu au graiul bisericesc, cel al Patericului, ci un limbaj prea „teologic”, unul încărcat, modernist, politicianist, plat, amestecat, europenizat, cu referințe și modele de morală lumești (artă, modă, filme etc.) sau cu „sfinți” și personaje din alte credințe și religii. Le e rușine să umble în reverendă și cu barbă.

Ceea ce ei socotesc a fi dragoste de oameni nu este, în esență, nimic altceva decât dragoste pentru lume. Dacă-i privești adânc în ochi, vei vedea o rușinare, o ezitare, o ascundere, o muștrare lăuntrică a conștiinței care vine din trădarea credinței întru Hristos.

Atenție, când vorbesc despre Biserică sau creștinism nu folosesc precizarea *Biserica ortodoxă* sau *Creștinism ortodox!* Totdeauna vorbesc cu dublu-înțeles, concluzia putând fi interpretată în mii de sensuri.

✝ Cum se comportă un episcop, preot sau duhovnic ecumenist?

Evită cu îndârjire orice adunare unde ar putea fi întrebat sau ar trebui să dea lămuriri publice despre erezia ecumenistă, despre valabilitatea dogmelor ortodoxe astăzi, despre actualitatea și aplicarea Canoanelor Bisericii, despre înnoirile și schimbările din Ortodoxie, despre inovațiile eretice din învățământul teologic, seminarii și facultăți, despre noua legislație internă a Bisericii.

Sunt lideri, organizează sau inițiază programe de „înfrățiri” cu diferite culte (erezii) sau religii, vizite „bi-” sau „trilaterale”, tabere ecumeniste de „reeducare” în așezămintele sociale sau religioase din Apus (Assisi, Fatima, Medjugorie, Taizé, Bose etc.); leagă strânse relații de prietenie și ajutorare cu societăți, frății și fundații cu nume obscure, în care nu se pomenește nimic de Hristos și de dreapta credință, ci doar de pace, conciliere, „conviețuire”, „egalitate”, „fraternitate” etc., idealuri omenești în care nu se caută mântuirea.

Se feresc ca de foc de răspunsuri clare și curajoase pentru apărarea Ortodoxiei, răspunsuri care ar supăra pe eretici și ar îmbărbăta pe ortodocși. Nu cred în negreșelnicia Bisericii, nici în sfințenia Sfinților, numindu-i „extremiști”, „habotnici”, „fanatici”, „expirați”, „cuprinși de delir mistic”.

În discuții, ecumeniștii teologi încearcă să intimideze, să-și impună părerile, să-și creeze o „autoritate” prin invocarea numărului de facultăți, masterate și de doctorate făcute, a limbilor străine știute, a numărului de cărți scrise, a diplomelor și medaliilor dobândite prin a sinelui „cultură și știință”.

Amintim aici teologilor ortodocși implicați în tentativele ecumeniste de recunoaștere eclezială, că o diplomă de carton sau o medalie de tablă nu le conferă infailibilitate pe viață sau imunitate la eresuri, că știutorii de citate și definiții sunt primii răpuși de neînduplecatul duh al *raționalismului*. Dimpotrivă, să ia aminte la marile căderi ale ereziarhilor, toți ierarhi, arhimandriți, preoți cu multă carte, care din prea multă teologie înaltă au căzut din cele ortodoxe și smerite.

Ecumeniștii ortodocși promovează înnoiri în Biserică, laicizează, scurtează, umanizează, fac mai practice, mai confortabile, mai comode: slujbele, predicile, scrierile, pictura Bisericii, portul și graiul monahilor. Au o deosebită plăcere să modernizeze mănăstirile prin internet și TV, prin tehnică și industrie, să le transforme în exploatari agro, zoo sau forestiere, îndeletniciri aducătoare de grijă și împrăștiere, sau de trândăvie și confort, adică ucid cu totul viețuirea călugărească.

✝ Ce legătură pot avea călugării cu ecumenismul?

Monahii ortodocși sunt primii care pătinesc din cauza ecumenismului și ultimii care vor rezista în calea lui.

În primul rând, monahul ortodox este *creștinul* care nu are ce pierde, căci toate le-a lăsat pentru Hristos – casă, mamă, tată, funcție, avere, influență, putere. Singurul lucru de preț pentru care se nevoiește, se roagă, viețuiește și moare este Hristosul Ortodoxiei.

Monahul ortodox este *creștinul* care, auzind zilnic glasul Evangheliei, viața și învățăturile Sfinților Părinți, dobândește „cugetul Bisericii”, înțelegerea cea după adevăr a dreptei credințe.

Dintotdeauna credința Bisericii a rezistat prin mărturia monahilor²⁷ și mucenicia lor. Până astăzi, orice abateri sau înnoiri întru cele ale credinței sunt semnalate și combătute mai întâi de monahii Ortodoxiei, care într-un cuget mărturisesc într-un glas adevărul cel neștirbit al Bisericii lui Hristos.

²⁷ Amintim spre luare-aminte viața Sfântului Maxim Mărturisitorul (+662), simplu monah care a mărturisit de unul singur dreapta credință înaintea unui întreg sinod căzut în erezia care susținea că în Hristos este numai o singură voință (monotelism), stăruind în dreapta credință și biruind până la urmă (chiar cu mâna și limba tăiate) asupra mulțimilor de preoți, arhimandriți și arhieriei eretici. Biserica îl prăznuiește la 21 ianuarie.

Nu întâmplător, călugării Sfântului Munte Athos, cu cei din Grecia, Serbia, Bulgaria, Rusia, America, România și din toate celelalte țări ortodoxe, împărtășesc astăzi aceeași gândire asupra ecumenismului, numindu-l hotărât și fără ezitare *erezia ereziilor*.

Însă contra-ofensiva ecumeniștilor este perfidă și amăgitoare, căci văzând că pe tărâmul teologiei, al Scripturii și Predaniei pot pierde rușinos lupta datorită lipsei de argumente, au ridicat o luptă de denigrare a monahismului.

Astfel, sub un îndemn fățarnic la ascultare și supunere, unii ierarhi ecumeniști trădători caută să bage pumnul în gură și să instaureze cu sila, sub amenințări, teroare și șantaj, **dictatura ecumenismului în monahism și în Biserică**.

Deja pentru *cei mulți*²⁸ ecumenismul a devenit „politică de stat”, a devenit „ortodoxie”, așadar rezistența împotriva „noii ortodoxii” este socotită drept schismă și răzvrătire, monahii antiecumeniști devenind „oficial” niște personaje mai periculoase decât teroriștii.

Vedem cum roadele ecumenismului s-au copt, iar viclenia, duplicitatea, dublul-gândit și dublul-vorbit au atins maximul: trădătorii au ajuns să strige „trădare”, ereticii au ajuns să acuze pe dreptmăritori de erezie, apostazia pe ortodocși de apostazie, călcătorii de adevăr vor

²⁸ «Intrați prin poarta cea strâmtă, că largă este poarta și lată este calea care duce la pieire și **mulți** sunt cei care o află.» (Matei 7.13)

„dreptate”, schismaticii strigă „nu faceți schismă”, iar iubirea ecumeniștilor varsă sânge de frate.

În chip ciudat, toleranța și dragostea cu care reprezentanții ortodocși se laudă atât de mult și pe care o arată ereticilor peste hotare, se transformă în cea mai cruntă prigoană atunci când „liderii” se întorc acasă la frații care nu sunt de un cuget cu dâșșii.

Nu e greu de înțeles de ce astăzi Monahismul românesc a ajuns să nu mai aibă voie să existe, să scrie și să mărturisească fără a avea „legitimație” sau „autorizație”. Iar cei care nu se supun „directivelor” ajung să pătimizească tratamente desprinse din cunoscutul tipic comunist: bătăi, dați afară din mănăstire sau din eparhie, dezbrăcați, opriți de a mai sluji ca preoți, de a mai spovedi, denigrați ca „inculți”, „răzvrătiți”, „proști”, „bolnavi de misticism”, „schismatici”, „talibani”, „fundamentaști”, „nebuni”, „înșelați” etc.

Nu putem trece cu vederea nici credința cea vie și nezdruncinată a părinților români contemporani, prigonii prin cele mai mârșave mijloace pentru viața și mărturisirea lor ortodoxă: **Arsenie Papacioc din Techirghiol, Adrian Făgețeanu (fost) la Antim, Iustin Pârvu din Petru Vodă, Antim de la Sihăstria, Calistrat Chifan de la Bârnova, Eftimie Mitra de la Huta** - și lista este din ce în ce mai lungă.

Pătimirile Părinților de mai sus sunt de fapt ispitele noastre, cu care alegem să ne luăm sau

nu la trântă, ispitiri care lasă deocamdată să se vadă doar vârful ascuțit al unui aisberg ecumenist care caută să scufunde în adâncurile pierzaniei corabia și corăbierii Bisericii. A început vremea unor noi prigoniri și viclene defăimări ale adevăraților ortodocși, venite din partea „fraților” care au trădat de mult adevărul și iubirea dreptei credințe întru Hristos Cel Răstignit și Înviat.

Întristătoare este această față ascunsă a ecumenismului și a ecumeniștilor, atâta timp cât aceștia cred că prin prigoană, silnicie, manipulare și batjocură, credința cea dreaptă din inimile adevăraților ortodocși poate fi „reeducată” sau „convertită”.

✝ E bine să ai duhovnic ecumenist? Te poate învăța dreapta credință și-ți poate călăuzi sufletul către mântuire?

Duhovnicul ecumenist este cea mai mare primejdie pentru creștinul ortodox sincer și neștiutor. Duhovnicul ecumenist, deși are harul preoției, nu poate arăta nimănui calea mântuirii, atâta timp cât sufletul său nu mai deosebește dreapta credință de reaua credință, ortodoxia de erezie, adevărul de minciună. Sunt ca niște doctori bolnavi, despre care Hristos spune: *«Lăsați-i pe ei; sunt călăuze oarbe, orbilor; și dacă orb pe orb va călăuzi, amândoi vor cădea în groapă.»* Matei 15.14

Prin alipirea sa de ecumenism, clericul a căzut în erezie, lepădându-se deci de Hristos, fiind astfel blestemat de Sfinții Părinți și scos în afara Bisericii, chiar dacă mai-marii Bisericii (mulți dintre ei tot ecumeniști) nu i-au luat preoția caterisindu-l.

Duhovnicul ecumenist, fiind egal în rătăcire și apostazie atât cu ereticii, cât și cu păgânii, e cu adevărat dușman al Sfinților și al Bisericii, vrăjmaș al lui Hristos și al oricărui ortodox doritor de mântuire. În consecință, a avea duhovnic ecumenist e totuna cu a te lepăda de bunăvoie de Hristos.

✝ Cum cunoști că ai duhovnic ecumenist?

el mai „vizibil” este faptul că duhovnicul ecumenist nu consideră ecumenismul o erezie. În al doilea rând, acesta nu crede că mai există erezii și eretici în zilele noastre, ci doar „altfel” de creștini sau „diferite” creștinisme.

Duhovnicul ecumenist nu vorbește deloc, sau rareori și vag despre Sfinții Părinți ai Bisericii, neîndemnând la urmarea viețuirii lor sfinte, nu vorbește despre mântuirea prin pocăință, curaj, suferință, pătimire, mucenicie, cruce și moarte pentru credința ortodoxă.

Nu pomenește nimic despre: apostatați, eretici, ateii, păgâni, hulitori și lepădați de Biserică, de anatemele, blestemele și afuriseniile date de Sfinții Părinți tuturor *confesiunilor*, *cultelor*,

credințelor și bisericilor cu tot cu întemeietorii lor ucigași de mucenici, astăzi înfrățiți cu arhieriei ziși ortodocși.

Duhovnicul ecumenist nu-ți arată ce este și cum să aperi dreapta-credință; nu-ți vorbește despre dușmanii Bisericii, ci dimpotrivă, biruit de trai bun și viață lungă, spune că totul e „bine și frumos”, iar Biserica are numai „surori” și „prieteni”.

Sau crede și spune (public ori în taină) că „biserici” sunt mai multe, numindu-le *părți ale întregului, ramificații ale adevărului, rudenii spirituale, surori ale Ortodoxiei*, care ortodoxie nu ar fi altceva decât o părticică a „marii biserici universale” care încă nu ar exista, dar crește, se dezvoltă, „evoluează” în timp și se desăvârșește în viitor.

Duhovnicul ecumenist leagă prietenii cu slujitori și credincioși ai altor „culte”, admirându-le „ritualurile”, „pregătirea”, „cultura”, „seriozitatea”, „educația”, „trăirea”, „corectitudinea”, „hărnicia”, „emanciparea” etc., virtuți omenești netrebuincioase ortodocșilor pentru a se mântui, ci proprii ereticilor și păgânilor.

Duhovnicul ecumenist nu discută niciodată la spovedanie despre ecumenism, ori îl tratează îngăduitor, afirmând că ecumenismul nu se arată a fi o primejdie adevărată pentru Biserică, ba uneori laudându-i încântat și fără ezitări „binefacerile” pacifiste.

✝ Când este bine a mostra pe episcopul, preotul sau duhovnicul ecumenist, a nu mai participa la slujbele lor și nici a te mai împărtăși din mâna lor?

In chip neobișnuit, creștinul de rând a deprins o anume „sfială” în a-și apăra credința ortodoxă, o lipsă de atitudine hotărâtă și demnă atunci când cele ale credinței sunt batjocorite. Cu adevărat, îndemnul Sfântului Apostol Pavel este mai actual ca oricând: *«Deci, nu te rușina de a mărturisi pe Domnul nostru, nici de mine, cel pus în lanțuri pentru El, ci pătimește împreună cu mine pentru Evanghelie după puterea de la Dumnezeu»* ^{II}
Timotei 1.8

Sfinții Părinți ne-au arătat că ascultarea, respectul, prietenia, cumințenia **sunt până la păcat**, până când episcopul, preotul ori duhovnicul se roagă, slujește, liturghisește și se împărtășește la un loc cu slujitorii altor credințe: catolici, greco-catolici, armeni, copti, protestanți (luterani și calvini), anglicani, neo-protestanți (baptiști, adventiști, evangheliști), și alți eretici (penticostali, iehoviști, mormoni, masoni) apostatați și ecumeniști.

Păcat este când, în nenumărate rânduri, simplii ortodocși au fost invitați sau obligați să participe (și eventual să se împărtășească) la împreună-slujirea cu ereticii.

Păcat este și atunci când episcopul, preotul ori duhovnicul aduce în biserică așa-ziși prelați,

pastori, preotese, cardinali, episcopese ori alte oficialități eretice (profesori, pedagogi, educatori, instructori) pentru a propovădui, a predica, a boteza, a cununa, a înmormânta sau a săvârși orice altă ceremonie ecumenistă.

Păcat este și atunci când episcopul, preotul, duhovnicul merge el însuși în capiștile (lăcașurile) ereticilor, pentru a predica, a propovădui, a boteza, a cununa, a înmormânta după rânduielei ortodoxe ori neortodoxe, dovedind astfel că este ecumenist.

Clericii ecumeniști s-au abătut de la calea Evangheliei, dar doresc să se arate drept propovăduitori ai celor sfinte, *«voind să fie învățători ai Legii, dar neînțelegând nici cele ce spun, nici cele pentru care dau adevărate.»* ^{1 Timotei 1.7}

Trebuie să cunoaștem că episcopului, preotului sau duhovnicului ecumenist nu îi este frică nici de Dumnezeu (altfel nu L-ar fi trădat), nici de moarte (altfel s-ar înfricoșa de osânda celor așteptați). Ecumeniștilor ortodocși le e frică numai de poporul cel binecredincios, de glasurile care se ridică și îi mustră atunci când săvârșesc fărădelegi în Biserică.

Dacă glasurile dreptmăritorilor se vor acoperi mai departe de tăcere, nu peste mult timp vor ajunge să trăiască într-o *ortodoxie ecumenistă*, în care nici călugării, nici preoții și nici creștinii nu vor mai avea curajul și râvna Sfântului Prooroc Ilie sau asprimea Sfântului Ioan Botezătorul, care mustrau, certau, amenințau, strigau, îndreptau, tocmai pentru a

„tulbura”, „deranja” și „supăra” pe cei rătăciți, indiferent de rang și breaslă.

Să nu credeți că ortodocșii care privesc cu nepăsare la problemele prin care trece astăzi Biserica, că acei ortodocși care își ascund lașitatea în spatele cuminenției, a „ascultării”, a „neștiinței” sau a „neputinței”, că acei ortodocși care se „smintesc” sau întorc capul atunci când frații lor întru credință sunt prizoniți - vor scăpa de tăvălugul ecumenismului, vor scăpa la rândul-le de răspunsul la întrebarea „vitală”: te lepezi sau nu de Hristos... Nimeni nu va scăpa neîntrebat sau necercetat, mai devreme sau mai târziu.

Nu credința Bisericii, ci credința noastră este supusă ispitirii și căderii. Dreapta credință este adevărul de care nu trebuie să ne dezlipim, este chipul lui Hristos din noi care trebuie apărat cu orice preț. Și toți trebuie să fim pregătiți să ne apărăm la nevoie credința, după dreptarul și mărturia Sfinților: *„Nimeni să nu ne stăpânească în credința noastră: nici un împărat, nici un ierarh, nici un mincinos sinod, nici altcineva, ci numai Unul Dumnezeu, și păstrați sfânta ortodoxie care atât prin Hristos Iisus cât și prin Apostolii Săi ne-a fost dăruită nouă”* (Sfântul Ierarh Marcu al Efesului).

Unitatea Bisericii nu depinde doar de ascultarea față de o autoritate supremă, nu e o problemă de subordonare și supunere față de superiori, ci unitatea Bisericii e dată de comuniunea liturgică cu Trupul și Sângele lui

Hristos, unimea duhovnicească în Sfânta Treime.

Episcopilor le este hărăzit de Hristos a vieții în duhul smereniei și datorită acestui fapt nici unui ierarh nu îi este îngăduit a se crede pe sine stătător sau stăpân peste popor, ci e rânduit într-o egală comuniune cu ceilalți episcopi, ca să țină împreună învățătura lui Hristos și rânduiala liturgică și canonică unitară a Bisericii, singura prin care Hristos voiește a lucra și împlini mântuirea oamenilor.

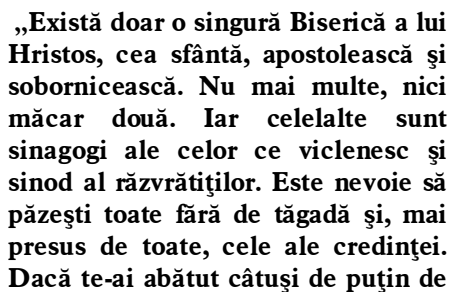
În același duh, Apostolul Petru sfătuiește: *«Păstoriți turma lui Dumnezeu, dată în paza voastră, cercetând-o nu cu silnicie, ci cu voie bună, după Dumnezeu, nu pentru câștig urât, ci din dragoste. Nu ca și cum ați fi stăpâni peste Biserici, ci pilde făcându-vă turmei.»* ^{I Petru 5.2-3}

Poporul ortodox trebuie să fie conștient de faptul că nu datorează nici o ascultare vreunui episcop, oricâte doctorate sau medalii ar avea, când acel episcop încetează de a mai fi ortodox în duh și mărturisire de credință, și deschis îi urmează pe eretici sub pretenții de „unire”, „conlucrare” și „iubire frățească”. Dimpotrivă, ortodocșii sunt obligați să se depărteze de el și să mărturisească dreapta credință, deoarece un episcop a încetat de a mai fi episcop din momentul în care a încetat a mai fi ortodox.

Adevărații preoți și episcopi vor fi cei care vor trăi, gândi și învăța așa cum Sfinții Părinți ar fi făcut-o. Așa se va păstra adevărata Biserică vie și nevătămată.

PARTEA A TREIA

ECUMENISMUL ȘI VENIREA LUI ANTIHRIST

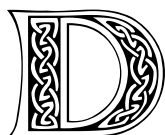

„Există doar o singură Biserică a lui Hristos, cea sfântă, apostolească și sobornicească. Nu mai multe, nici măcar două. Iar celelalte sunt sinagogi ale celor ce viclenesc și sinod al răzvrătiților. Este nevoie să păzești toate fără de tăgadă și, mai presus de toate, cele ale credinței. Dacă te-ai abătut câtuși de puțin de la cele drepte, păcătuiești păcat de moarte. Și toți câți păzesc cele pe care fie unul dintre Părinți le-a scris în chip particular, fie un sinod local le-a statornicit, au dreapta judecată.”

Sfântul Fotie cel Mare (sec. X)

✠ Cum va lucra Antihrist la căderea omului, în cel de pe urmă veac?

uhul lui Antihrist se pitește acolo unde Hristos este denaturat câtuși de puțin. Dacă vechii antihriști erau magii și vrăjitorii care lucrau în beznă istoriei, astăzi noii antihriști au ieșit la lumină, luând chipul politicianului, filozofului, artistului, teologului.

Dintotdeauna a existat un rău manifestat prin legile și dreptatea lumii, în filozofia, teologia, cultura și arta oamenilor. Faptele și lucrările hulitorilor de Hristos se împletesc cu istoria lumii, cu prezentul social, cu fenomenul religios, continuând și întărind în toate formele dorința nebună a primului înger căzut din ceruri: aceea de a-l înlocui pe Dumnezeu.

Înmulțind neîncetat neghinele răului, Satan a ales ca în fiecare apariție de crezuri creștine eretice în această lume, pe lângă crearea unei „umbre” a unei false dumnezeiri, a unui „hristos” arianist, revoluționar, umanist, panteist, progresist, ecumenist sau liberal, să lase și câteva „portite teologice”, prin care Antihrist să-și facă simțită la momentul potrivit - în chip „legal” și „corect” - chemarea și prezența, direct în mijlocul și în inima creștinilor. Altfel spus, acel „Hristos”, atent elaborat de teologiile noilor sau vechilor creștinisme eretice, nu este, în fond, decât o altă înfățișare a Antihristului.

Nu întâmplător, firele istorice ale eresurilor creștine și păgânismelor întemeietoare de crezuri, religii și zei au ajuns astăzi mai mult ca oricând să-și înnoade vârfurile prin redescoperirea asemănărilor religioase. Și nu întâmplător există deja în vremurile noastre o organizație numită *Ecumenism*, care se străduiește să netezească și să călăuzească drumurile tuturor religiilor acestei lumi într-un singur punct. Este ușor de înțeles pricina, căci același duh rău care a aruncat și la umbra căruia au crescut semintele „necredințelor” în lume, netezește acum terenul venirii triumfale a Antihristului.

Toate cele ale lui Hristos au un rost al existenței și o desăvârșire spre care se îndreaptă, o împlinire a Facerii în Apocalipsă. Cele aflate în afara acestui „rost” devin germenii antihristici, prin care o epocă, sau o cultură, sau o religie se umple de duh rău și se revarsă mai apoi îmbolnăvind cele ale creației.

Acum, roadele celor care „nu s-au lepădat de Satana și de toate lucrurile lui” stau în imitarea lucrării lui Hristos în lume, tocmai pentru a-L nega și înlocui pe Hristos. Ține chiar de natura religioasă a lui Antihrist să prezinte Împărăția Cerurilor ca fiind a sa, iar împărăția morții ca și când ar fi planul eșuat al lui Hristos Cel Răstignit. De aceea Ecumenismul cel „bun” și „iubitor” vine ca o tentativă de resuscitare a Creștinismului cel „învechit”, „crud” și „dezbinat”.

✝ Ce anume a determinat nașterea ecumenismului?

Un un nou sistem social sau o nouă filozofie umanistă vine întotdeauna în urma unei reacții (de negare sau de evoluție) față de un concept sau o cultură anterioară. În cazul de față, principiilor socialiste li s-a atașat o latură religioasă, născându-se astfel ecumenismul, „înfrățirea” dintre cele două ideologii fiind mai mult decât evidentă:

X amândouă s-au zămislit în Apus, din gândiri revoluționare și sub lozinci gen „*libertate, egalitate, fraternitate*”;

X nu întâmplător și comunismul și ecumenismul au avut întemeietori și lideri masoni, arătând cum același duh rău îi bântuie și le inspiră în taină sufletele;

X amândouă luptă pentru o „epocă de aur” aici pe pământ, legiferând republici și „socialisme”, creștinisme și religii utopice unde fericirea umanității va fi desăvârșită când toate deosebirile de clasă, rasă, respectiv dogmă și cult vor fi dispărut;

X socialismul, ca și ecumenismul în plan religios, dincolo de propagandă, nu numai că nu a împlinit promisiunile unei „societăți perfecte”, dar a și condus la ruina națiilor (creștinismelor) pe care le-a stăpânit;

X ecumenismul vine ca o „scăpare” din socialism, ducând la cealaltă extremă

„binefacerile” totalitariste, ca acolo unde comunismul a eșuat, ecumenismul să izbutească;

X ecumenismul socializează creștinismul, acesta devenind un „bun comun” al colectivității, în sprijinul egalizării și nivelării sociale (toți sunt la fel) și al echității umaniste (toți au dreptate);

X și comunismul și ecumenismul au o structură piramidală care legitimează dreptul „drepturile” unor „aleși” ce pot hotărî absolut orice în numele societății, respectiv al creștinismului, „centralizarea” devenind încet-încet camuflajul dictaturii social-religioase;

X ca în orice dictatură, opoziția, părerile contrare nu sunt acceptate, „dizidenții” fiind acuzați de răzvrătire, de uneltire, de subminare a „valorilor comune”, de luptă împotriva păcii, unității și libertății universale, și găsiți vinovați de eșecurile „sistemului”;

X de fapt, nu contează cum se împlinesc idealurile, atâta timp cât scopul, finalitatea și a comunismului socialist și a ecumenismului unionist rămâne aceeași: o singură credință, un singur stat, un singur conducător;

X comunismul a fost demonic, ecumenismul este antihristic – precum socialismul a asuprit creștinismul, așa ecumenismul pregătește venirea antihristului.

Stranie este însă atitudinea ortodocșilor români care, fugind de un comunism care l-a negat din răspuțeri pe Hristos Dumnezeu, se

aruncă bucuroși în brațele unui ecumenism care vine și recunoaște toți dumnezeii lumii.

✝ Oare nu ecumenismul de astăzi, încă neînțeles, va fi deplinătatea, împlinirea Creștinismului la sfârșitul veacurilor?

criptura ne descrie în capitolul XXIV al Evangheliei de la Matei semnele venirii lui Hristos, chipul Bisericii și viața acestei lumi în cel de pe urmă veac, în cuvinte deosebit de îngrijorătoare: «**mulți** vor veni în numele Meu ... și pe **mulți** îi vor amăgi», «**mulți** prooroci mincinoși se vor scula și vor amăgi pe **mulți**».

Unde este aici viziunea încântătoare, viitorul de aur al ecumenismului creștin atunci când evanghelistul ne spune că *cei mulți (se) vor amăgi*, unde este unitatea în diversitate, când Scriptura ne îndeamnă să fugim, să ne ascundem, căci toată lumea va trece prin «*strâmtorarea acelor zile*», unde este biserica mondială unită, în care toți oamenii vor fi înfrățiți prin legătura dragostei, când Evanghelia spune că «*din pricina înmulțirii fărădelegii, iubirea multora se va răci*»?

Unde este „*pământul făgăduinței*” promis de ecumenism, în care toți oamenii vor fi frați în aceeași credință și vor alerga bucuroși ținându-se de mână peste cuprinsul înverzit al pământului, când Evanghelia spune că «*se va ridica neam peste neam și împărăție peste împărăție și va fi foamete și ciumă și cutremure pe alocuri....*

Atunci mulți se vor sminti și se vor vinde unii pe alții; și se vor urî unii pe alții»?

Unde este biruința oamenilor „buni” și „credincioși”, care vor reuni „biserica cea sfântă” și vor domni împreună cu Hristos pe acest pământ, când Mântuitorul ne învață să fugim atunci când *«veți vedea urâciunea pustiirii ce s-a zis prin Daniel prorocul, stând în locul cel sfânt»?*

Așadar, viitorul Creștinismului nu va fi deloc frumos și încântător, nu va avea nimic în comun cu progresul și bunăstarea lumească, cu năzuințele unioniste ale împăraților și religioșilor acestei lumi. Biserica „celor puțini” va fi prigonită de „cei mulți”, fiindcă Ortodoxia va fi „nebunie” pentru cei căzuți în idolatria, deșertăciunea și apostazia universală. Iar adevărații creștini se vor deosebi într-un singur chip de ceilalți oameni „credincioși”, după spusele Mântuitorului: *«vă vor da pe voi spre asuprire și vă vor ucide și veți fi urâți de toate neamurile pentru numele Meu».*

De aceea nu Cristul Ecumenismului ci Hristosul Ortodoxiei este cel adevărat, căci nu ne-a îndulcit auzurile spunându-ne că totul o să fie frumos, calduț și bine, că nu trebuie să mai avem vreo grija, *ci că vom bea paharul pătimirii.*

Cei care vor să unească așa-numitele *biserici creștine* nu cred în Biserica Apostolică și nici în Hristosul propovăduit de Apostoli și mărturisit de Mucenici. Ecumeniștii doar se folosesc de creștinism și de biserică pentru a-și atinge

propriile interese imperialiste. Țelul lor este ridicarea unei împărății pământești, în care să supună, să îngenuncheze și să „înfrățească” pe toți oamenii acestei lumi.

✠ Prin ce se face vinovat ecumenismul de venirea lui Antihrist? Ne dă Scriptura o învățătură în acest sens?

Capitolul XVII al Apocalipsei ne vestește ridicarea unui nou Babilon, în care va trona Antihristul, fiara cea roșie. Și purtată pe spinarea fiarei va fi desfrânata cea mare, biserica apostată, cea care va mâna, prin credința în ecumenism, întreaga lume la închinare înaintea noului dumnezeu:

«Și am văzut o femeie șezând pe o fiară roșie, plină de nume de hulă, având șapte capete și zece coarne. Și femeia era îmbrăcată în purpură și în stofă stacojie și împodobită cu aur și cu pietre scumpe și cu mărgăritare, având în mână un potir de aur, plin de urâciunile și de necurățiile desfrânării ei. Iar pe fruntea ei scris nume tainic: Babilonul cel mare, mama desfrânatelor și a urâciunilor pământului.»

Cât de limpede descrie Sfântul Ioan Evanghelistul strălucirea și fastul în care va fi învelită necurăția: *stofă stacojie împodobită cu aur și cu pietre scumpe, mărgăritare, potir de aur, o urâciune întinsă peste tot pământul.*

Întocmai ca în cele ale Scripturii, Sfântul Lavrentie al Cernigovului (+1950) proorocește, prin descoperire dumnezeiască, arătând

ortodocșilor de astăzi chipul viitoarei biserici ecumeniste:

„Vine timpul, și nu e departe, când foarte multe biserici și mănăstiri se vor deschide în slujba Domnului, se vor repara, le vor reface nu numai pe dinăuntru, ci și pe dinafară. Vor auri și acoperișurile bisericilor cât și ale clopotnițelor, dar preoțimea nu va lucra la sufletul credinciosului, ci numai la cărămizile lui Faraon. Preotul nu va mai face misiune. Când se vor termina lucrările, nu se vor putea bucura de slujbe duhovnicești în ele, că va veni vremea împărăției lui Antihrist și el va fi pus împărat”.

Înțelegem aici că peste nu mult timp, biserica va căpăta o altă înfățișare, alta decât cea de până astăzi. Multă strălucire și fală vor avea atunci zidirile, norod mult se va îmbulzi să se cuminece din „*potire de aur*”, ochii celor mulți vor fi răpiți de frumusețea slujbelor și strălucirea veșmintelor „*împodobite cu aur și cu pietre scumpe*”, predicile vor vesti pe întins pământul biruința iubirii asupra urii, a unirii asupra dezbinării, și orbiți de-atâta strălucire, „credincioșii” nu vor mai vedea că Harul lui Dumnezeu nu va mai sălășlui printre dânșii.

Îndestulați și slăviți, neprigoniți și neosândiți, nu vor mai prețui atunci, sărmanii, singurul lucru de trebuință pe care ar fi trebuit să-l păstreze pentru a sufletului mântuire – credința cea dreaptă.

Cei care acum ciuntesc din Liturghie, atunci o vor preschimba cu totul; cei care acum

împuținează credința, atunci o vor vinde cu totul. Cei ce acum și-au dat sufletele ecumenismului, atunci se vor pecetlui cu semnul Fiarei. Cele ce acum par mici și neînsemnate, vor alcătui la sfârșit lanțul robiei și încununarea apostaziei. Numai că atunci nu vor mai putea face nimic.

Iar harul lui Hristos se va retrage din bisericile înalte, din slujbele frumoase, din potirele aurite, și se va pogorî acolo unde va fi mărturisit adevărul, unde se vor prigoni pentru dreptate, unde se va înseta și flămânzi pentru adevărata credință.

Și prorocia de mai sus continuă:

„Luați aminte la toate cele ce vă spun căci totul se pregătește cu mare viclenie. Toate bisericile și toate mănăstirile vor fi într-o bunăstare imensă, pline de bogății ca niciodată, dar să nu mergeți în ele. Antihrist va fi întronat ca împărat în marea biserică din Ierusalim, cu participarea clerului și a patriarhului. Bisericile vor fi deschise, dar creștinul ortodox trăitor nu va putea intra în ele ca să se roage, căci în ele nu se va mai aduce jertfa fără de sânge a lui Iisus Hristos. În ele va fi toată adunarea satanică.”²⁹

Mult curaj le va trebui celor puțini spre a se împotrivi valurilor lumii, cu riscul de a fi socotiți smintiți, nebuni sau răzvrățiți și de a fi supuși abuzurilor puterii. Multă înțelepciune va

²⁹ *Sfântul Lavrentie al Cernigovului*, Ed. Bunavestire, Galați, 2003.

trebui unui ortodox ca să discearnă adevărul, acolo unde toți ceilalți vor vedea o nebunie. Pentru timpurile noastre, viclenia veacurilor este necredința deghizată în credință și otrava îndulcită. Cine se va lăsa înșelat de aparențe, cine nu va deosebi Biserica de Babilon, va fi pierdut.

✠ **De ce Antihrist va alege tocmai ecumenismul și nu gnosticismul sau satanismul, ca să-l reprezinte?**

Fiindcă universalitatea de azi a ecumenismului va fi totalitarismul de mâine al Antihristului; hristosul ecumenismului de astăzi va fi Antihristul *religiei globale* de mâine. Pofta de căpătâi a lui Antihrist este pierderea celor care sunt ai lui Hristos, nu a celor care-i pregătesc deja venirea. Celelalte religii nu prevestesc apariția unui Anti-Krishna, Anti-Budha sau Anti-Allah, ci dimpotrivă, reîncarnarea lui Budha, venirea lui Imam Mahdi, ba chiar nașterea unui nou Mesia, fiecare dintre aceștia venind ca salvatori ai lumii și mari înțelepți religioși. Numai Creștinismul arată chipul unui Anti-Hristos care nu va fi binefăcătorul, ci nimicitorul omenirii.

Sfântul Dorotei învață: „*Nici o răutate și nici unul dintre eresuri, nici însuși diavolul nu poate să înșele pe cineva, decât numai dacă se preface în*

chipul faptei bune”, după cum și Sfântul Apostol zice că *însuși diavolul se preface în înger de lumină*.

Lumea Babilonului va fi adunarea creștinilor înfrățiți cu ereticii și păgânii, o lume care nu va accepta ca cineva să fie pesimist în privința „religiei universale”, pe care așa de încrezători astăzi o vestesc.

În regatul lui Antihrist nu se va îngădui „dezordinea”, nu vor fi credințe „autonome” sau certuri din cauza „dumnezeilor”. Diavolul cu trup de om va sta în templul lui Dumnezeu ca dumnezeu și toți oamenii de pe pământ, ale căror nume nu sunt scrise în cartea vieții, îi vor aduce închinare în cadrul unui cult religios, căci Fiarei *«i s-a dat să facă război cu sfinții și să-i biruiască, și i s-a dat ei putere peste toată seminția, poporul și limba și neamul. Și i se vor închina ei toți cei ce locuiesc pe pământ, ale căror nume nu sunt scrise, de la întemeierea lumii, în cartea vieții Mielului celui înjunghiat.»* *Apocalipsa 13.7-8* Pentru toți acești ortodocși, catolici și protestanți, doar o religie va exista - „creștinismul” lui Antihrist.

Mai devreme sau mai târziu, toate cultele, „bisericele” și religiile vor fi unite. În acea universalitate a necredințelor, chiar și cei aleși vor fi în primejdie de a pierde calea. Când Fiul Omului va veni, îi va găsi pe oameni închinându-se unui alt hristos, unui nou dumnezeu căruia mulțimile cu inimile împietrite și mințile înșelate îi vor îngenunchea întreaga lor viață.

CUPRINS

Precuvântare

p. 5

Partea întâi

Ecumenismul și Biserica

p. 11

Partea a doua

Despre ecumenismul ortodox

p. 57

Partea a treia

Ecumenismul și venirea lui Antihrist

p. 83